

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende

No. 517

Schatten in een Doodkist.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 - AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE

De schat in de doodkist.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Een afgeluisterd gesprek.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 309
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Rusland is het land van de oneindige steppen. Mijlen ver, uren lang strekken zich voor den reiziger, die het binnenland van dit uitgestrekte rijk doortrekt, de dorre vlakten uit met haar steenachtigen bodem, waarop zelfs geen grassprietje groeit en die effen en glad is als een asfaltweg in het hartje van een wereldstad.

Wie echter meenen zou, dat het geheele Rusland uit dergelijke vlakten bestaat, heeft het mis. Het Russische rijk is zóó groot, zóó uitgestrekt, dat, niettegenstaande deze steppen zoo uitgestrekt en talrijk zijn er toch nog genoeg land over is, waar welvaart heerscht en waar de boeren allerlei vruchten aan de aarde weten te onttrekken.

Er heerscht tusschen de steppen en deze vruchtbare plaatsen een reusachtig groot contrast en zoo dor en troosteloos als de steppen zijn, zoo overvloedig groeit het graan op de vruchtbare plaatsen.

Rusland heeft niet voor niets den naam gekregen van de voorraadschuur van Europa.

Die tijden echter zijn lang voorbij. Thans is dit groote land door den oorlog en al de ellende

dier er op volgde, ontwricht en tot op zijn grondvesten geschokt. Wel heerscht nog hier en daar in het onmetelijke rijk welvaart, maar op sommige plaatsen, vooral langs de rivier de Wolga, heeft nog niet lang geleden een ontzettende hongersnood geheerscht, die massa's menschen heeft ten grave doen dalen.

Men moet echter niet meenen, dat dergelijke rampen vóór den oorlog onbekend waren. Ook toen gebeurde het vaak, dat men hier of daar plaatselijken hongersnood te bestrijden had.

De oorzaak hiervan moet gewoonlijk gezocht worden in het klimaat, dat evenals in meer westelijk gelegen landen, ook daar grillig en onstandvastig van aard is.

Des winters is een groot gedeelte van Rusland met een dikke sneeuwlaag bedekt, terwijl in het voor- en najaar de wegen door den regen of de smeltende sneeuw onbegaanbaar worden gemaakt, doch in den zomer is er alles heerlijk. De zon koestert het aardrijk en stooft zoowel wat op als onder den grond leeft en groeit, tot heerlijke rijpheid om den mensch tot voedsel te verstrekken.

Het gebeurt echter ook wel, dat de zon niet schijnt, dat zij zich dagen lang schuil houdt, zoodat de oogsten slechts middelmatig kunnen genoemd worden. Dit is echter niet zoo erg als wanneer de zon onafgebroken hare schroeiende stralen neerzendt en de aarde door geen druppel water wordt gelaafd en afgekoeld.

Dan wordt de grond droog en dor, dan splijt hij in diepe scheuren uiteen en weigert ook maar het geringste, dat den mensch tot voedsel kan strekken, op te brengen en de honger grijnst de bevolking in het gelaat.

Het Russische volk kent de grillen van de natuur en draagt met gelatenheid zijn lot. Het rekent er op barmhartige medemenschen te zullen ontmoeten, die, evenals zij in andere tijden deden, weten te geven van hun overvloed.

Maar zelfs dan, wanneer alles naar wensch verloopt. Wanneer de zonneshijn en de regenval zich gelijkelijk verdeelen en het graan zijn zware halmen in de zomerlucht laat deinen op den adem van den wind, dan nog heeft de bevolking niet alijd redenen om opgewekt, vroolijk en zorgeloos te zijn.

In de dagen vóór den oorlog, toen de Russische aristocratie nog oppermachtig heerschte als het verpersoonlijkte landbezit, toen gebeurde het vaak, dat door sommige landheeren onbehoorlijk hooge pachten werden geheven, zoodat de bevolking, niettegenstaande de vruchten der aarde overvloedig waren, armoede leed. Dikwijls nijpte de bitterste armoede in de hutten der boeren, niettegenstaande de korenhalmen van zwaarte ter aarde bogen.

Maar de Russische bevolking was lijdzaam van aard en slechts zelden hoorde men van opstanden en gewelddaden, ofschoon daar toch vaak wel aanleiding toe was.

Het ergste was, dat niet alleen de adellijke landheeren buitensporige hooge pachtgelden eischten, ook officieele personen maakten zich aan onbillijkheden schuldig en het is algemeen bekend, dat gouverneurs van provinciën of districten vaak belastingen uitschreven en inden, waartoe zij geen recht hadden en welk geld zij dan niet aan den Staat afdroegen, maar in hun eigen zak staken.

De keizerlijke regeering in Rusland heeft niet ten onrechte een slechten naam gekregen over de geheele wereld, maar alle schandelijke daden kunnen toch niet op haar rekening worden geschreven, daar men in de hoogste kringen vaak niets af wist van hetgeen sommige ambtenaren durfden uit te halen.

Het was in die dagen, dat op een mooien winterdag twee deftige heeren bij Suwalki de Russische grenzen passeerden en per trein verder reisden naar St. Petersburg, de hoofdstad van het Russische rijk in Europa.

De heeren waren waarschslijk nog nimmer in Rusland geweest omtrent dien tijd van het jaar, want niettegenstaande de coupé zeer goed verwarmd was, hadden beiden het blijkbaar zeer koud en waren zij tot aan de punten van hun neus weggedoken in de bont-kragen hunner jassen.

Een dikke met vossenbont gevoerde plaid hadden zij om hunne beenen en voeten geslagen en zij schenen in het half duister van den vroeg gevallen avond te sluimeren.

De reis naar St. Petersburg duurde lang. Zij zouden er pas den volgenden ochtend om vijf uur aankomen en het was nu nog pas zeven uur in den avond.

Tegen negen uur kwam in een wit gekleede treinbeambte hen waarschuwen, dat hun diner in den Speisewagen gereed was en het tweetal, na zich de oogen uitgewreven en zich eens duchtig uitgerekt te hebben, begaf zich door de verschillende compartimenten naar den helder verlichten wagen, waar aan zindelijk gedekte tafeltjes, waarop zilver en kristal vroolijk schitterde, reeds verschillende dames en heeren hadden plaats genomen om den inwendigen mensch te versterken.

Het diner was een welkome afleiding in de vervelende treinreis, want het was buiten reeds volkomen donker en van het landschap was niets meer waar te nemen.

Ook liet de beweging en het nuttigen der goed toebeide spijzen het bloed der reizigers weer wat vlugger door de aderen loopen, zoodat zij weer wat warmer werden.

Dit was ook het geval met de beide reizigers, die zoo juist hun coupé hadden verlaten en weldra zaten beiden in hun rustige voornaamheid aan een der tafeltjes aan het einde van den wagen, waar zij zich het diner goed lieten smaken en onderwijl een geanimeerd gesprek voerden.

Een der reizigers was slank en donker van uiterlijk. De andere was wat kleiner en blond.

De slanke had een fraai besneden, tamelijk mager gelaat, waarin een paar heldere grijze oogen schitterden, welke somwijlen een metaalhard glans konden aannemen. Hij was glad geschoren en van middelbaren leeftijd. Aan de slapen was het haar al een weinig grijs, terwijl zich bij de ooghoeken de bekende kraaienpootjes vertoonden.

De kleinere had een gevuld blozend jongensachtig gezicht met een paar vroolijke bijna ondeugende blauwe oogen. Ook hij was gladgeschoren, maar overigens in alle opzichten het tegendeel van zijn reisgenoot. Niettemin waren beiden zeer knappe mannen en naar hun kleeding te oordeelen behoorden zij tot de élite.

Hun donkere kleeding zat hen aan het lichaam

als gegoten en was onberispelijk. De met bont gevoerde jassen, mantels en plaids bewezen, dat zij rijk waren en niet op enkele roebels behoelden te kijken.

De kellner, die hen bediende en hen eerst in het Russisch aansprak, kwam daarmee niet veel verder, zoodat hij na eenigen tijd het met Fransch probeerde, hetgeen veel beter ging, daar de twee vreemdelingen ook deze taal spraken.

Toen de man de spijzen op tafel had gezet en gekeken had of het den reizigers aan niets ontbrak, verwijderde hij zich om zijn aandacht aan een ander tafeltje, dat eenige meters van het hunne verwijderd was, te schenken.

Toen de man buiten gehoor was, sprak de kleine den slanke aan en zei:

— Waarom liet je het voorkomen, alsof je geen Russisch kende, Edward? Heb je daar iets mee voor?

Hij had in het Engelsch gesproken en kreeg ook in deze taal antwoord.

— Juist, Charly, zei de slanke, je raadt het. Ik heb daar wat mee voor.

— Wat dan, als ik vragen mag, Edward. We zitten hier in een vreemd land en ik vind het al heel eigenaardig, dat je al direct begint met plannen te maken. Kan dat niet wachten tot we weer vasten grond onder de voeten hebben.

Het leek wel of de blonde man zich over het een of ander ongerust maakte, want hij keek alles behalve vroolijk en zag zijn metgezel onderzoekend aan.

Deze gaf niet direct antwoord, maar schonk zijn glas vol met witten wijn en dronk het in één teug leeg.

— Die Niersteiner is voortreffelijk, Charly, zei hij, zijn lippen voorzichtig met het servet afwisschend, ik kan je dat wijntje aanbevelen. Wil ik je nog eens inschenken?

De ander schoof half onwillig zijn glas bij en keek, terwijl zijn metgezel zijn glas vol schonk, dezen strak aan.

Maar de ander wijdde al zijn aandacht aan het inschenken en scheen daarmee een weinig te talmen.

Maar eindelijk was het glas toch vol en toen ontmoetten de blikken der twee mannen elkaar.

Daar was eenig verschil tusschen.

Terwijl de kleine blonde ernstig, ja bijna verwijtend zijn reisgezel aanzag, keek de lange zwarte hem met een paar vroolijke, bijna ondeugende oogen aan.

Het scheen wel of die twee tijdelijk van karakter hadden omgewisseld.

— Kom, kom, Charly, zei de donkere ten slotte, niet zoo somber, hoor! Ik vind je met die verwijtende oogen alles behalve opwekkend reisgezelschap en had niet gedacht, dat de Rus-

sische lucht zoo op je humeur zou werken.

— Hoor eens, Edward, zei de ander en dronk een paar teugen van zijn glas, ik vind Rusland eerlijk gezegd geen prettig land. Je hoort dat er allerwege corruptie wordt gepleegd en ik zou het lang niet prettig vinden daarvan het slachtoffer te worden.

— Ben je daar bang voor, m'n jongen, zei de ander schertsend, terwijl hij zijn glas ophief. Daar is toch volstrekt nog geen reden toe.

— Zoo? zei de ander op geraakten toon, nu maar, ik vind van wel. En jij bent daar alleen de schuld van.

— Ik? vroeg de ander kwasi-verwonderd.

— Ja zeker! Jij! Je begint al direct zoo geheimzinnig te doen door geen Russisch te willen spreken, terwijl we ons juist wel een paar maanden thuis hebben geoefend om ons goed verstaanbaar in die taal te kunnen uitdrukken en het te verstaan.

— Maar Charly, ik...

— Ja Edward, je zult natuurlijk wel weer een uitvlucht weten, maar ik vind al die geheimzinnigheid uit den booze, vooral in een land als Rusland. En als je in den trein al begint...

— Maar wie zegt je, dat ik in den trein al begint? vroeg de slanke.

— Niemand. Maar ik hoor toch wel, dat je al begint met voor te wenden, dat je geen Russisch verstaat.

— Dat doe ik alleen maar uit voorzorg, Charly; ik geef je de verzekering, dat ik geen plannen heb voor het moment en heusch zal wachten met de zaken tot we het doel van onze reis hebben bereikt.

— Wat is het doel van onze reis? vroeg de blonde.

— Dat weet ik nog niet, luidde het antwoord.

— Nu, dan vind ik, dat je met je voorzorgsmaatregelen wel wat vroeg begint; is het zoo niet?

— Neen, Charly, dat ben ik niet met je eens. Je kent Rusland nog niet. Het land is heel anders dan ons dierbaar vaderland, overal bevinden zich spionnen en dien wij vandaag voor een kellner aanzien, is morgen misschien een politie-beambte.

Dit antwoord strekte niet om hem, die als Charly werd aangesproken, geruster te maken, want onwillekeurig liet hij zijn blikken door den wagen dwalen, terwijl hij ze een oogenblik op den kellner liet rusten.

— Ik zeg niet, dat dit juist met dezen kellner het geval is, zei zijn metgezel, maar het zou best kunnen zijn. Daarom heb ik ook de voorzorg genomen om geen Russisch te spreken. Dan kunnen wij, zonder dat men ons verdenkt van afuisteren heel wat gesprekken opvangen.

die ons anders niet ter oore zouden komen. Begrepen?

De ander knikte met het hoofd, maar liet er onmiddellijk bovenop volgen:

— Ja, ik heb het wel begrepen, maar ik vind het heelemaal niet noodig, dat wij gesprekken van anderen opvangen. Dat geeft maar al te vaak last en moeilijkheden.

De ander begon te lachen.

— Zoo vindt jij dat last en moeilijkheden? Nu, ik kan niet zeggen, dat je me erg steunt. Je weet heel goed, dat dergelijke zaken tot de onvermijdelijkheden hooren van mijn vak en daar je me altijd bijstaat bij hetgeen ik onderneem en zegt, dat je daartoe op elk uur van den dag en den nacht bereid bent, had ik niet van je verwacht, dat je op dezen toon zoudt spreken. Maar ik zal maar denken, dat je het niet zoo gemeend hebt, is het wel, Charly?

De ander begon nu ook te lachen en stak zijn overbuur de hand toe.

Dit gebaar was zoo spontaan, dat de slanke geen oogenblik aarzelde die te drukken. Zonder verder woorden te verspillen, begrepen de mannen elkaar en waren weer goede vrienden geworden.

Zij, die intiem met het leven der twee reizigers bekend zouden geweest zijn, hadden kunnen zeggen, dat dergelijke kleine schermutselingen aan de orde van den dag waren. Het kwam herhaaldelijk voor, dat de kleine het niet met zijn metgezel eens was, hetzij over een kleine of over een belangrijke zaak.

Maar er waren niet veel menschen intiem met het leven dezer twee mannen bekend, Beter gezegd geen enkele.

Het leven, dat deze twee Engelschen leidden was zelfs voor hun landgenooten, die met hen in de groote wereldstad Londen woonden, zonder eenige uitzondering een raadsel.

De eene stond bekend als een rijk filantroop. Hij woonde in een prachtig huis in Regentstreet te Londen, waar een groote koperen naamplaat aan de deur was bevestigd en waarop met groote zwarte letters stond gegraveerd; Lord William Aberdeen. Dat was de slanke zwarte.

De kleine blonde woonde in hetzelfde huis en fungeerde als zijn secretaris. In den loop der jaren echter waren beide mannen zeer vertrouwelijk met elkaar geworden; de een werd haast niet zonder den andere gezien en niemand hoefde er aan te twijfelen, dat zij vrienden waren.

Dat was ook zoo. Charles Brand was niet alleen de secretaris, maar ook de boezemvriend van den rijken lord.

Charles Brand had zich reeds lang op dit reisje verheugd, want zoiets beteekende voor hem altijd een groote uitspanning, die hij ook

wel eens noodig had, daar zijn leven in Londen gewoonlijk zeer druk bezet was.

Wat hij dan deed? Wel, zijne bezigheden waren velen,

In de eerste plaats had hij de omvangrijke correspondentie van zijn vriend te verzorgen. Het beantwoorden der brieven en deze vervolgens op te bergen.

Verder behoorde het tot zijn taak een groote massa kranten en tijdschriften te lezen en in te zien en daaruit te knippen, wat naar zijn meening vandaag of morgen kon te pas komen. Al deze uitknipsels werden verzameld in groote mappen en daar keurig naar alfabet opgeplakt en vervolgens in rijen langs den muur van de bibliotheek gezet.

Op deze wijze was in den loop der jaren een uitgebreid personen- en zakenregister ontstaan, dat op alle mogelijke vragen omtrent personen en zaken een welomschreven, uitvoerig antwoord kon geven.

Waarvoor Lord Aberdeen dit alles noodig had?

Voor zijn zaken.

Wat zijn zaken waren?

Niemand, die de twee heeren daar zoo zag zitten, zou het gelooven en toch bestonden de zaken van den rijken lord nergens anders in, dan in het inlichtingen inwinnen omtrent het leven en de rijkdommen zijner evenmenschen.

O, weel! wanneer hij te weten kwam, dat deze of gene, die rijk met aardsche goederen gezegend was, daarvan niet op zijn tijd behoorlijk wat afstond aan zijn armen medemensch.

O weel! wanneer hij moest ondervinden, dat een millionair zijn schatten op minder eerlijke manier bijeen had weten te schrapen.

Geen cent was dan meer veilig al was hij ook in de sterkste en dikste brandkast opgeborgen.

Lord Aberdeen beschikte over een keur van zelf uitgevonden en zelf vervaardigde instrumenten, die hij op schitterende wijze wist te gebruiken en waarmede hij de dikste muren, wanden en deuren, al waren ze ook van het hardste en taaiste pantserstaal, wist te doorboren.

Verwonderd zal de lezer vragen, die dit alles voor het eerst verneemt, of de politie dit zoo dan maar goed vond.

Neen, de politie vond dit zeker niet goed en beschouwde hem die dit deed als een der grootste misdadigers van dezen tijd.

Waarom men hem dan niet pakte?

Omdat dit onmogelijk was. De politie had niets liever gewild, maar zocht reeds jaren lang naar hem, die de wereld telkens van zijn vermeteledaden versteld liet staan.

Kende men Lord William Aberdeen dan niet?

Ja zeker kende men hem, maar niemand wist, dat hij al die diefstallen op zijn geweten had en

Lord Aberdeen één en dezelfde persoon waren.

De politie wist dat de dief, die zich John Raffles, alias Lord Edward Lister noemde, reeds ontzettend veel gestolen had en dat het gestolene met elkaar tot een ontzettend groot bedrag was aangegroeid, maar zij wist niet, dat diezelfde sommen grootendeels tegelijkertijd weer werden weggeschonken aan arme en noodlijdende inrichtingen van openbare liefdadigheid door Lord Aberdeen, die de donatie-brieven door zijn vriend en secretaris Charles Brand liet schrijven.

Deze twee mannen, de eene John Raffles en de ander Charles Brand, waren nu op weg naar de hoofdstad van Rusland en menige rijkwaard in die groote stad zou wellicht op zijn stoel hebben zitten beven, wanneer hij geweten had dat deze meester-dief in aantocht was.

Maar niemand wist het en dus verrijkte men zich op de gewone onrechtmatige wijze door kleine burgers, maar vooral kleine boeren en pachters, door hooge pachtgelden en belastingen te eischen, het leven zuur te maken en te verbitteren.

Raffles wist dit en was er zeker van dat zijn uitstapje naar Rusland hem wel de noodige constanten zou verschaffen om daarmee weer veel goed te doen.

Brand was hiermee bekend en ofschoon hij het met de zienswijze van zijn vriend volkomen eens was, kon hij toch niet altijd diens gedachtingen volgen, die naar zijn meening wel eens te avontuurlijk en gevaarlijk was.

Gewoonlijk echter eindigde het er mede dat Brand zijn vriend dapper terzijde stond en de keeren, dat hij hem uit een groote verlegenheid had gered, waren ontelbaar.

Zoo ging het ook thans. Hoewel Brand zich aanvankelijk tegen de plannen van Raffles verzette, hield hij dit niet vol, maar eindigde met hem zijn krachtige hulp te verleen, zooals uit het vervolg van deze bladen zal blijken.

Daar zelfs aan de vervelendste treinreis een einde komt, zoo kwam ook aan deze reis een einde. Den volgenden ochtend, met slechts een kwartier vertraging, hetgeen op zoo'n traject niet de moeite waard is, kwam de trein op het station van St. Petersburg aan.

Wij zullen de twee vrienden niet op hun zwerftochten door de Russische hoofdstad vergezellen, maar volstaan met te zeggen, dat zij er niet lang bleven.

Toen zij in de voornaamste restaurants en theaters een kijkje hadden genomen en de Newsky Prospect, de voornaamste straat der stad, eenige malen bij dag en bij avond op en neer hadden gewandeld, kregen zij genoeg van deze in het wit gehulde stad en begaven zij

zich naar Moskou, waar hen een geheel andere stad en bevolking wachtte.

Moskou is de tweede stad van Rusland, maar in de meeste opzichten veel belangrijker dan de hoofdstad.

Het stedelijk theater, de museums, de beroemde Hermitage, de kerken, waaronder vooral de basiliek van den Heiligen Basilius, maar bovenal het Kremlin, boeiden hen buitengewoon, zoodat zij vele dagen bezet waren met het bezoeken dezer bezienswaardigheden.

Maar aan alles komt een einde en al was het ook veel te spoedig naar den zin van Charles Brand, die dit leventje wel beviel, ten slotte begon Raffles toch weer te denken aan zijn zaken.

Op een avond behoorden de vrienden onder de toehoorders van een concert, dat in het Keizerlijke Theater werd gegeven door een uitgezochten troep, die de schoonste en aantrekkelijkste liederen ten beste gaf. Prachtige volksliederen, begeleid door de balalaika en waarin de Rus al zijn weemoed en schoonheidszin uitspreekt.

Het was een onvergetelijke avond en de vrienden waren, evenals het geheele publiek, opgetogen over het artistieke genot dat hun dien avond werd geboden.

Voor Brand was enthousiast en genoot, zonder dat er iets was, dat hem hinderde.

Ook Raffles, die een groot liefhebber van muziek was, was vol aandacht, ofschoon tegen het einde van het concert hij een weinig verstrooid scheen.

Hij luisterde nog wel met aandacht, maar telkens zwierven zijn oogen naar een anderen kant der zaal, waar zij soms geruimen tijd bleven rusten. Op een paar heeren, van wie er een in rok en witte das was gekleed, terwijl de andere een fraaie uniform droeg.

Raffles was voldoende bekend met de militaire dracht om te zien, dat deze uniform die van een generaal der infanterie was, maar hij wist ook, dat deze uniform wordt gedragen door gouverneurs, die zich slechts door een andere kleur der epauletten onderscheiden.

Het was zóó opvallend dat Raffles telkens dien kant uitkeek, dat ten slotte het ook de aandacht trok van Brand, die hem in de pauze tusschen twee nummers toefluisterde of er iets was, dat hem hinderde.

Maar Raffles schudde lachend het hoofd en zorgde er voor, dat zijn vriend zich niet meer aan zijn gedrag behoefde te ergeren.

Toen het orkest uit was en alle aanwezigen den artisten een geweldige ovatie hadden gebracht, waaraan ook Raffles en Brand meededen, ging het publiek naar een der vele uitgangen en verdween daarna in de vestibule, die eenigszins een overgang vormde tusschen de warme,

benauwde lucht in de zaal en de bittere koude daar buiten.

Raffles was langzaam aan de zijde van zijn vriend de zaal uitgeslenterd en stond thans aan een der vestiaires te wachten op zijn pels, om daarna het gebouw te verlaten.

Voor het opera-gebouw stond een heele rij sleden te wachten en het was een zeldzaam gezicht deze fraaie van binnen verlichte voertuigen, die heel wat sierlijker zijn dan de mooiste automobielen, te zien wegrijden, nadat daarin een aanzienlijk in kostbare pelsen gedoken gezelschap had plaats genomen.

Zooals gezegd, haastte Raffles zich volstrekt niet met weg te gaan. Onverschillig stond hij dicht bij den uitgang een sigaret te rooken.

Plotseling werd de naam Ortschkoff afgeroepen en nu werd Raffles eensklaps geheel wakker. Hij wenkte zijn vriend Brand, ging de granieten stoep treden van het groote gebouw af en had in no time zijn slede gevonden.

Op den bok zat een reusachtig grooten koetsier. Hij fluisterde den man een paar woorden toe. Deze bracht zijn voertuig in de nabijheid van de slede, waarin een generaal in uniform had plaats genomen en zette zijn paard tegelijk met het andere rijtuig in beweging.

Brand had dit alles gezien, maar zweeg. Hij begreep dat de poppen aan het dansen gingen en was een weinig uit zijn humeur.

Vanaf dat oogenblik kende Raffles ook geen Russisch meer. Hij begon met Brand Engelsch te spreken en hield dit den geheelen avond verder vol.

De slede hield stil voor een schitterend verlicht restaurant. De generaal, die bij het afroepen van den naam Ortschkoff was ingestapt, was daar afgestegen en de koetsier van Raffles had, volgens het ontvangende bevel, daar eveneens stil gehouden.

Even na den generaal traden Raffles en Brand binnen.

Generaal Ortschkoff was nog steeds vergezeld van den heer, die ook in de concertzaal naast hem had gezeten en die in rok met witte das was gekleed.

Raffles ontging niets en het duurde niet lang of hij had een tafeltje uitgezocht in de onmiddellijke nabijheid der twee voorname Russen, die hij steeds in het oog had gehouden.

Raffles riep den kellner en gaf in tamelijk gebroken Fransch, dat in bijna alle openbare gelegenheden wordt gesproken, te kennen, dat hij gaarne Engelsch zou willen spreken, daar het Fransch hem minder goed afgang, terwijl hij het Russisch heelemaal niet verstond.

De kellner begaf zich naar den buffetschef en deze zorgde er weldra voor, dat de beide heeren

een kellner kregen, die de Engelsche taal machtig was.

Raffles, die steeds tamelijk luid Engelsch had gesproken met zijn vriend, gaf nu ook in deze taal zijn vertering op en droeg zorg, dat de twee heeren aan het tafeltje naast hem dat goed verstonden.

Hij kon niet weten, dat zij Engelsch verstonden, maar het was er hem alleen maar om te doen, dat zij den indruk kregen, dat hij en zijn vriend geen Russisch kenden.

Terwijl Raffles met den kellner sprak, had Brand als onwillekeurig de Nowoje Wremja, die bekende Russische courant, van de leestafel gekregen en wilde die gaan lezen, maar Raffles die dit zag, nam hem de krant uit de vingers en fluisterde hem toe:

— Charly, bega toch geen dwaasheid. Ik doe al mijn best om den indruk te geven, dat wij geen van beiden ook maar één woord Russisch kennen en nu wil jij, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is, een Russische krant gaan lezen. Dat zou onze heele zaak bederven. Ga gauw naar de leestafel, leg die krant weg en pak het een of ander geïllustreerde tijdschrift, als ze het hebben, in de Engelsche taal.

Brand haastte zich zijn fout goed te maken en keerde weldra van de leestafel terug met The Illustrated London News, dat in de Russische hoofdstad even goed te bekomen was als in Londen.

De beide vrienden bogen zich over de platen in het tijdschrift en schenen geheel in de lectuur verdiept.

Schenen, want in werkelijkheid was hun aandacht geheel ergens anders. Brand lette met aandacht op zijn vriend, die op zijn beurt niets anders deed dan zijn ooren spitsen, om het een en ander op te vangen van het gesprek, dat de twee mannen aan het tafeltje naast het zijne, voerden.

Werkelijk slaagde hij daarin volkomen, want Brand zag duidelijk hoe zijn vuisten zich nu en dan onder de tafel balden en hoe Raffles moeite had om zijn gelaat in een gewone plooi te houden.

Generaal Ortschkoff en zijn metgezel, die eerst met eenig wantrouwen om zich heen hadden gekeken, vooral naar de twee vreemdelingen aan het tafeltje naast het hunne, want ook zij wisten maar al te goed dat het land wemelde van spionnen en dat men niemand kon wantrouwen, hadden echter spoedig hun wantrouwen laten varen, toen zij merkten dat die twee vreemdelingen geen woord Russisch verstonden en ook geen Fransch, maar blijkbaar alleen Engelsch spraken.

Zij gingen thans voort met het gesprek, dat zij al in de Concertzaal waren begonnen en

dat daar reeds de aandacht van Raffles had getrokken.

Geruimen tijd werd het gesprek tusschen beide mannen, die door de kellners en het overige bedienende personeel met groote onderscheiding werden behandeld, voortgezet en het was reeds na middernacht toen zij eindelijk opstonden en zich hunne pelsen lieten brengen.

Met een hooghartigen blik in het rond ziende, waarbij zij in het geheel niet op de twee vreemdelingen naast hen letten, verlieten beide mannen ten slotte de zaal.

Ook Raffles stond nu op, betaalde de vertering en stond weldra met Brand op de stoep van het restaurant om nog juist te kunnen waarnemen, dat de generaal en zijn begeleider in een slede stapten.

Brand wenkte een troika, zijnde een slede met drie paarden bespannen. De kleine kozakkenpaardjes waren vurig en Raffles wist dat dergelijke voertuigen een groote snelheid kunnen ontwikkelen.

Hij gaf den koetsier bevel de slede van den generaal te volgen en nu volgde een wilde rit door de thans bijna verlaten straten.

De slede van den generaal hield stil voor een groot hotel in een der voornaamste straten van Moscou.

Ook Raffles stapte uit en gaf Brand te kennen hem te volgen.

Maar het was een geheel andere Raffles, die uit de slede stapte. Hij had gebruik gemaakt van den rit om zich geheel te vermommen en was daarin schitterend geslaagd. Hij had met een paar kleurwatertjes gewerkt en had een dun kneveltje op zijn bovenlip geplakt en deze kleine manipulatie had hem een geheel ander uiterlijk gegeven.

Ook Brand was veranderd; een korte puntbaard bedekte zijn blozende wangen en hij zag er daardoor veel ouder en bezadigder uit.

Raffles betaalde den koetsier en ging naar binnen. In de vestibule had hij nog juist gelegenheid te hooren, dat de generaal en zijn metgezel de kamers 38 en 39 toegewezen waren.

Met het gewoonste gezicht van de wereld vroeg Raffles naar twee kamers en gaf tevens het verlangen te kennen, dat hij gaarne No. 40 en 37 zou ontvangen, daar hij die bij een vroegere gelegenheid ook al eens had gehad.

Daar was niets van aan, want hij had nog nimmer in het Grand Hotel te Moscou geloogd, maar hij had natuurlijk zijn plannen.

Daar hij Engelsch gesproken had, riep men een étage-kellner, die die taal machtig was en weldra waren de beide vrienden op de verlangde kamers geïnstalleerd.

Brand had kamer No. 37 en Raffles No. 40. Tusschen die beide kamers in lagen de kamers van generaal Ortschkof en zijn metgezel.

Daar Raffles nog het een en ander met zijn vriend te bespreken had, noodigde hij dezen uit even bij hem in zijn kamer te komen, waaraan Brand natuurlijk gewillig voldeed.

Weldra waren de vrienden in een druk fluitgesprek gewikkeld.

— Wat is er aan de hand? was het eerste dat Brand vroeg.

— Precies weet ik het nog niet, zei Raffles, maar toch wel genoeg om te weten, dat die twee heeren daar, hier wees hij met zijn vinger op de tusschendeur, die hun kamer van die der anderen scheidde, een plan hebben gemaakt, dat wij moeten zien te voorkomen.

Een doosje Dubec-Sigaretten
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk II.

Het geheim van twee schurken.

— Stil, zei Raffles en wenkte zijn vriend met een handgebaar naar de tusschendeur. Wij zullen eens zien of wij hen niet kunnen beluisteren.

Geruimen tijd bleven de twee vrienden met hun oor tegen het kozijn der deur staan. Raffles was hierbij gunstiger geplaatst dan zijn vriend,

want terwijl deze met groote aandacht luisterde naar hetgeen hij hoorde, kon de andere geen woord verstaan en gaf het spoedig op.

Eindelijk kwam Raffles naar hem toe.

— Heb je wat gehoord, Edward; vroeg Brand die niettegenstaande zijn zenuwachtigheid toch nieuwsgierig was geworden.

— Ja zeker, Charly, luister, klonk het antwoord.

Die twee heeren hier naast ons, wier kamers ook met een tusschendeur in verbinding staan, zijn bij elkaar gekomen en hebben een plan be- raamd, dat ik al zoo half en half vermoedde.

De eene, die met de generaals-uniform met gouden tressen en zijn borst vol ridderorden is Gouverneur Ortschkoff. Dat is een gemeene ploert. De ander is zijn districtschef graaf Barjatinsk en is nog een graadje erger.

Eerstgenoemde ontwerpt de plannen voor allerlei schandelijk hooge en drukkende belastingen en perst de arme bevolking, waarover hij als een vader behoorde te waken, de laatste kopeken af. Aan al het geld dat hij verzamelt, kleeft bloed en tranen.

Barjatinsk int de belastingen voor hem. Hij spaart den knoet niet en weet de arme menschen te dwingen alles tot de laatste kopeke aan hem af te staan.

En van het geld ziet de Staat geen duit. Alles verdwijnt in hun zakken en zij stapelen de grootste schatten op elkaar. Ik weet niet wie erger is de meester of de onderschikte.

Brand had dit alles met verontwaardiging aan-gehoord. Ook zijn bloed kookte en hij zou niets liever hebben gewild, dan de beide mannen een geduchte straf toe te dienen.

Maar Brand was nuchter en dacht aan de moe-lijkheden, die dat voor hen zou kunnen opleve- ren. Hij voelde zich niet erg thuis in dat groote Rusland en beefde bij de gedachte aan eenzame opsluiting in de Peter- en Paulvesting, de ver- schrikkelijke gevangenis, waar reeds zoo menig onschuldige heeft gezocht tot de dood zich over hem ontfermde. Ook kon hij niet nalaten te den- ken aan het groote uitgestrekte Siberië, dat als verbanningsoord zoo'n slechten naam heeft ge- kregen.

Maar Raffles kende die vrees niet. Hij dacht er zelfs niet aan. Wel had hij van de verschrik- kingen der Russische gevangenschappen gehoord, maar dat was juist een reden voor hem om het gevaar te tartten.

— Wat heb je nog meer gehoord, Edward? vroeg Brand,

— Dat zal ik je zeggen, Charly. Zij hebben op het oogenblik zooveel geld bij elkaar, dat ze er geen raad meer mee weten en er over denken het naar hun woning te vervoeren.

Daar alles wat zij geïnd hebben uit goud geld bestaat, is het een heele omvang en zij hebben er over beraadslaagd wat de veiligste manier zal zijn om die schatten over te brengen.

— Waar moet het heen?

— Naar St. Petersburg.

— Hoe zullen zij het vervoeren?

— Op een heel bijzondere wijze. Het toeval

wil dat een neef van graaf Barjatinsk is gestor- ven en nu moet het lijk naar zijn buitengoed te Tarskoje Selo, vlak bij St. Petersburg worden vervoerd.

De doodkist is reeds besteld en het vertrek van den trein al bepaald. Daar die neef een hooge staatsbetrekking bekleedde, wordt het lijk onder militair geleide naar de hoofdstad vervoerd en nu wil Ortschkoff van deze gelegenheid ge- bruik maken om in plaats van het lijk, zijn goud te vervoeren.

Brand kon een gebaar van verbazing niet on- derdrukken.

— Stil, zei Raffles, laat me uitspreken, er komt nog meer, dat nog verwonderlijker is.

Ortschkoff heeft zijn maatregelen goed geno- men en heeft een doodkist laten maken, die sprekend op die van den neef van Barjatinsk gelijkt.

Hij wil nu de doodkisten omruilen en de kist, die het goud bevat onder militair geleide naar St. Petersburg laten vervoeren. In een anderen trein, in een gewonen goederenwagen, volgt Ortschkoff dan met de werkelijke lijkkist, waarna hij, als ze op de plaats van bestemming zijn aangekomen, wel een ruiling zal weten te bewerkstelligen.

Het plan is schitterend overlegd, want ga eens na. In de eerste plaats weet de boerenbevolking dat de gouverneur zich groote sommen onrecht- matig heeft toegeëigend, zoodat men er niet tegen zal opzien om hem het geld weer af te nemen, als zij daartoe de gelegenheid krijgt.

Wanneer nu spionnen aan de bevolking hebben verraden wanneer de gouverneur naar de hoofd- stad vertrekt, dan bestaat er groote kans dat de trein wordt aangevallen en het geld geroofd. Maar aan een lijkkist zal men zich niet ver- grijpen. De dooden zijn den boeren heilig. Boven- dien wordt de lijkkist onder een sterk militair geleide vervoerd, zoodat, zelfs al zou men weten, dat er een omwisseling heeft plaats gehad, er geen kans bestaat het geld te rooven. Je zult moeten erkennen, dat het duivels slim over- legd is.

— Dat moet ik zeker, zei Brand en een lachje kwam weder op zijn gelaat, want hij dacht er aan, dat het met al deze voorzorgsmaatregelen nu ook voor zijn vriend een onmogelijkheid zou zijn om zich met dit avontuur in te laten.

Maar hij had buiten den waard gerekend.

— Waarom lach je? vroeg Raffles, terwijl hij op zijn beurt zijn vriend glimlachend aankeek.

— Wel Edward, omdat ik daaruit moet op- maken, dat jij er op die manier ook geen vinger naar kunt uitsteken, want dat zou te ge- vaarlijk zijn en ik wil je wel eerlijk bekennen, dat ik daar blij om ben, want het was niets naar mijn zin.

— Nu maar, Charly, dan ken je me toch nog heel slecht, hoor, als je denkt dat dit een reden voor mij is om er af te blijven.

Integendeel, het trekt me nu juist aan en ik heb me stellig voorgenomen om wat de Russische boeren niet kunnen, zelf te doen.

Brand hoorde dit alles met verbazing en spijt aan. Hij kende zijn vriend genoeg om te weten, dat wat hij zich eenmaal in het hoofd had gezet, ook ten uitvoer moest worden gebracht en hij zag al in zijn verbeelding allerlei moeilijkheden en gevaren.

Hij rilde er van als hij er aan dacht.

Raffles zag dat en begon te lachen.

— Je schijnt je een beetje ongerust te maken, Charly! zei hij op opgewekten toon.

Nu, dat zou ik maar niet doen, want ik zal zorgen, dat je er buiten blijft.

— Maar Edward, zei Brand, die zich al een weinig voor zijn vrees begon te schamen, ik heb je nooit in den steek gelaten en ook nu, al is het nog zoo gevaarlijk, wil ik je graag helpen, maar ik zie niet in hoe je kunt slagen, nu die lijkst door soldaten wordt bewaakt.

— Dank je, beste Charly, dat mag ik hooren.

Ik wist ook wel, dat je me niet in den steek zou laten, maar de uitvoering van het plan komt toch alleen op mij neer. Daar kan ik zelfs geen tweede bij gebruiken. Maar niettemin kan je me toch zeer goed helpen.

— Hoe dan? vroeg Brand.

— Met nu onmiddellijk even uit te gaan. Naar het station. Neem maar een slede. Ze zijn in deze stad op elk uur van den dag en den nacht te vinden.

Je weet er alles van, hè. Zoo weinig mogelijk Russisch spreken. Men moet algemeen denken, dat wij een paar Engelsche touristen zijn, die geen Russisch kennen, behalve dan misschien een paar woorden.

— Wat moet ik aan het station doen?

— Informeeren hoe laat de trein gaat, waarmede het lijk van den hoogen Staatsambtenaar wordt vervoerd. Zoodra je dat weet, bestel je een slaapwagen voor ons in denzelfden trein en het liefst zoo dicht mogelijk bij den goederenwagen, waarin de lijkst wordt gezet, dus achteraan.

Brand knikte, ten teeken dat hij begrepen had en snelde de kamer uit.

Hoofdstuk III.

Een gevaarlijke klimpartij.

Nauwelijks was Brand weg of Raffles deed de grendels en knippen op zijn kamerdeur, keek onder alle meubelen of daar niets of niemand verborgen was en ging toen weer op de punten van zijn voeten naar de tusschendeur om daar nogmaals te gaan luisteren.

Hetgeen hij hoorde scheen hem tevreden te stemmen, want hij knikte een paar malen glimlachend met het hoofd en verwijderde zich toen van de deur.

Nu begaf hij zich naar zijn koffers, die in een hoek van het vertrek opgestapeld stonden. Onder die koffers bevond er zich een, die nog al in lengte met de andere verschilde. Het was een bruinlederen koffer van wel één Meter twintig lang.

Met een eigenaardig gevormd sleuteltje maakte hij den koffer open en nu bleek dat deze een volledige uitrusting instrumenten bevatte.

Alles was keurig in vakken verdeeld en Raffles kon op deze wijze onmiddellijk vinden wat hij noodig mocht hebben.

Behalve deze instrumenten lagen er in den koffer tegen een der kanten gespt eenige

planken, die dof zwart geverfd waren en die op een bijzondere wijze in elkander pasten.

Met een paar haken, die teruggeklopt konden worden, bevestigde hij ze aan elkaar en beproefde of ze stevig genoeg waren om hem te dragen, door ze op de leuning van twee stoelen te leggen en er over heen te kruipen.

Toen hij dit gedaan had, zocht hij eenige werktuigen en instrumenten uit en deed die in de wijde zakken van zijn rokcostuum, dat hij nog steeds aan had.

Daarop deed hij zijn lakschoenen uit en verving deze voor een paar glimmende zwarte gummischoenen, waarmede hij onhoorbaar kon loopen. Oppervlakkig geleken deze zwarte glimmende gummischoenen heel veel op de lakschoenen, die hij zoo juist had uitgedaan.

Vervolgens trok hij een dikke jas aan, die hem nauw om het lichaam sloot en hem zoo weinig mogelijk in zijn bewegingen zou hinderen.

Want wat Raffles ging ondernemen was geen kinderspel.

Zijn leven hing er van af.

Zonder echter een oogenblik te aarzelen zette

hij zijn toebereidselen voort en begaf zich, na nog een dikke pelsmuts over de ooren te hebben getrokken en zijn chapeau claque in een zijner wijde zakken te hebben laten verdwijnen, naar het venster.

Hij deed het electriche licht uit, schoof de zware fluweelen gordijnen op zij en keek naar buiten.

Zijn blik gleed over den rechteroever van het kanaal en hij zag de honderden lichten van de slapende stad in de verte.

Maar Raffles was geen dromer. Hoewel het gezicht hem buitengewoon boeide, bleef hij niet lang staan om naar dit vredige schouwspel te kijken, maar begaf hij zich aan het werk.

Hij trad op het balkon, dat zich, evenals voor elk venster, ook voor het zijne uitstreckte. Met zijn valkenoogen doorboorde hij de duisternis om hem heen en keek naar het venster van de kamer naast de zijne.

Heel flauw kon hij de omtrekken van het balkon van dat venster onderscheiden. Dáár moest hij naar toe.

Met zijn oogen schatte hij den afstand. Hij zag onmiddellijk dat de planken, die hij uit zijn koffer had genomen te kort waren. Drie aan elkaar maken durfde hij niet, omdat een dergelijke combinatie zijn gewicht zeker niet zou kunnen dragen en hij met al zijn moed toch geen dwaas was, die zijn leven wilde verliezen door naar beneden te tuimelen in den afgrond, die zich beneden hem uitstreckte en die hem, wanneer hij viel, zeker tot een vormelooze massa zou te pletter doen vallen in den tuin daar beneden.

Hij haakte de planken dus weer uit elkaar en borg ze weg.

Nu haalde hij zijn wandelstok te voorschijn, die hij als een hengelroe uit elkaar kon nemen en verlengen. Toen vischte hij uit den langen koffer een ladder van gevlochte paardenhaar op en begaf zich daarmee naar het balkon.

Hij moest nu zeer voorzichtig te werk gaan, want hoewel hij niet behoefde te vreezen, dat men hem tegen den donkeren muur van het huis aan het werk zou zien, wanneer toevallig een kellner door den tuin zou wandelen, maar het balkon was glad. Het had gesneeuwd en het was daarna gaan vriezen, zoodat het balkon zeer glad was.

Een enkele misstap zou hem kunnen doen uitglijden en naar beneden doen tuimelen.

Niettegenstaande Raffles echter zeer voorzichtig was, waren zijn bewegingen beslist en zeker. Men kon zien, dat hij gewoon was gevaren te trotseeren en dat hij niet voor een moeilijkheid terugdeinsde.

Met zijn wandelstok, aan welks punt hij de paardenharen ladder had bevestigd, reikte hij

naar het balkon, maar wederom moest hij zijn pogingen opgeven, want ook de wandelstok, ofschoon hij hem tot de lengte van een hengelroede had uitgetrokken, kon den afstand niet overbruggen.

Maar nu zag hij wat anders.

Heel flauw zag hij de omtrekken van een ijzeren brandladder zich afteekenen. Deze brandladder bevond zich toevalligerwijze juist tusschen zijn balkon en dat van de daarnaast liggende kamer.

Wanneer hij den haak van de paardenharen ladder aan die brandladder kon bevestigen en aldus op de brandladder komen zou hij trachten van daar op het volgende balkon te komen.

Na eenige vergeefsche pogingen gelukte hem dit en nu slingerde Raffles zich met de grootste koelbloedigheid van zijn balkon naar de brandladder. Als een lenige aap zweefde hij eenige tientallen meters boven den tuinafgrond, maar zonder ook maar in het minst duizelig te worden, klemde hij zich aan de ijzeren brandladder vast.

Raffles dacht aan alles en het was een groot geluk, dat hij er ook aan had gedacht dikke lederen handschoenen aan te trekken, anders zou zijn vel, bij de heerschende vorst van twaalf graden onder nul, zeker aan de ladder zijn blijven kleven.

Nu moest hij van de brandladder nog naar het balkon. Hij slingerde zijn eene been door een der sporten en wist zich zoo te plaatsen, dat hij thans beide handen kon gebruiken.

Voorzichtig maakte hij de paardenharen ladder los en slingerde den haak, die daaraan bevestigd was, naar de ijzeren leuning van het balkon.

Mis! Raffles had den afstand iets te kort berekend en de haak stiet met een zacht klinkend geluid tegen een der spijlen van het hek.

Dat was een misrekening voor Raffles, want hij ontveinsde zich niet, dat dit schijnbaar onbeteekenende voorval hem kon verraden. Men had het kunnen hooren en wat dan?

Niemand echter scheen het te hebben gehoord, want, na zich enkele minuten stil te hebben gehouden, waarbij de ooren hem bijna van het gelaat afvroren, had nog niets of niemand zich laten hooren en waagde Raffles opnieuw een poging.

Juist toen hij dat deed, kraakte de sneeuw in den tuin beneden hem.

Juist liep een kellner, die in de zaal opgeruimd had, door den tuin, om zijn slaapkamer, die boven in een der bijgebouwen was ingericht, op te zoeken.

Nu had Raffles den afstand beter berekend, want onmiddellijk greep de haak een der spijlen en de verbinding was tot stand gebracht.

Maar nu wilde het ongeluk, dat de haak, vóór hij om den ijzeren stijl greep, een weinig

van de sneeuw, die op het balkon lag, losmaakte, zoodat er een hard bevroren stuk, gevolgd door talloze kleinere, naar beneden viel en precies op het hoofd van den voorbijgaanden kellner terecht kwam.

Onwillekeurig keek deze omhoog, maar daar het wel eens meer gebeurde, dat een weinig sneeuw, hetzij van een der boomen of van de vensterbanken, naar beneden kwam en de kellner bovendien niets zag, vervolgde deze weldra zijn weg en dacht over het voorgevallene niet eens meer na.

Maar Raffles had in die oogenblikken toch wel een weinig angst uitgestaan. Wel was het niet te veronderstellen geweest, dat hij, wanneer de kellner hem opgemerkt had, verloren was geweest, maar het had toch zijn plannen geheel in de war gebracht en dat moest tot elken prijs worden voorkomen, want Raffles had in het vertrek, dat aan het zijne grensde, heel duidelijk den klank van gouden munten gehoord, toen hij met zijn oor tegen het kozijn gedrukt stond.

Toen de kellner verdwenen was, waagde hij wederom den koenen sprong. Hij slingerde een oogenblik tusschen hemel en aarde heen en weer, klom toen vlug een paar sporten van de ladder op, slingerde zijn beenen om beurten over het hek en nu stond hij op het balkon van zijn buurman.

De bewoners van de kamer hadden de noodige voorzorgsmaatregelen getroffen en ofschoon het niet waarschijnlijk was, dat iemand hen van buiten af had kunnen bespieden, hadden zij toch de zware fluweelen gordijnen voor de vensters geschoven.

Maar voor Raffles beteekende zoo iets al heel weinig. Hij had verschillende fijne instrumenten bij zich en zonder zich een oogenblik te bedenken, wist hij het juiste er uit te kiezen en onhoorbaar bevestigde hij het van buiten tegen de balkondeur.

Zeer waarschijnlijk maakte het instrumentje bij het doorbranden van het hout der deur toch een weinig geraas, maar Raffles rekende er op, dat dat flauwe geluid door de fluweelen gordijnen nog gedempt zou worden en ging op goed geluk met zijn arbeid door.

Het bleek, dat zijn veronderstelling juist was geweest, want zonder dat men hem lastig viel, kon hij zijn taak ten einde brengen en een zuiver rond gat in het hout snijden.

Met het instrumentje, dat door middel van een droge batterij werkte, haalde hij de uitgesneden schijf hout uit de deur en nu kon hij, door zijn oog voor de gemaakte opening te plaatsen naar binnen te kijken.

Het eerste wat hij zag was een man, die aan tafel zat voor een waren berg van goudgeld, dat hij telde en in hoopjes voor zich plaatste.

Maar wat was dat? Had Raffles zich vergist? Was hij voor een verkeerde kamer terecht gekomen? Hij kende dien man niet.

Zoo'n boeventronie had Raffles zijn heele leven nog niet gezien.

Het was een gelaat, waarin duivelsche ruwheid en hebzucht hun sporen hadden achtergelaten.

Af en toe liet de geldteller eenige goudstukken in zijn zak verdwijnen, waarbij hij met schuwens blik naar de deur keek, die naar de aangrenzende kamer voerde.

Het booze geweten sprak klaarblijkelijk bij den kerel.

Raffles was ervan overtuigd, dat hij hier een nieuwe misdaad op het spoor was, die met de schurkenstreek van den generaal niets had uit te staan.

Eensklaps schrikte de geldteller hevig en vlug liet hij een handvol goudstukken in zijn zakken verdwijnen.

Daarop vloog hij naar de deur, waarop, naar bleek, geklopt was.

Tot Raffles' groote verbazing trad graaf Barjatinks de kamer binnen.

Hij was buiten adem en erg opgewonden, maar vergat desondanks niet, de deur af te sluiten.

— Gelukkig! bracht hij hijgend uit. Generaal Ortschkoff is vertrokken met het lijk van zijn neef. Haha! Ik moest lachen om die dragonders en kozakken! Met den grootsten eerbied stonden ze om de doodkist. Zij zullen den schat wel veilig overbrengen. Ik zou niemand raden, met die jongens te beginnen; het lijken wel bulldoggen, zeg Paflof.

De man, die als Paflof werd aangesproken, keek op.

Een hatelijke grijns vertrok zijn leelijk gelaat.

— Ortschkoff gaat met den schat naar Sint Petersburg. Ik geloof, dat wij een reuzendomheid hebben begaan!

— Hoezoo?

— Dat wij den gouverneur lieten vertrekken.

— Hebben wij hem niet genoeg afgezet? Hoeveel zou daar wel liggen, Paflof?

— Alles bij elkaar tachtigduizend, honderdduizend roebel! Een belachelijke som in vergelijking met wat de gouverneur wegsleept.

— Wat hadden we dan volgens jou moeten doen, Paflof?

— We hadden steenen in de kist moeten pakken!

— En als hij het gemerkt had? Dan zou hij ons op levenslangen dwangarbeid hebben getrakteerd.

— Hij zal wel oppassen. Hij moet ons ontzien!

— In ieder geval is het nu te laat. De trein is al op weg naar St. Petersburg!

— Dan is hij vijf uur vroeger vertrokken, dan was aangegeven!

— Ja, de generaal heeft het doorgezet!

Deze tijding was een hoogst onaangename verrassing voor Raffles, die zijn oor voor het gat gehouden en alles gehoord had.

Zijn heele plan werd erdoor in duigen gegooid. De trein was met den schat vertrokken! Inhalen was onmogelijk!

— De mensch moet tevreden zijn met wat hij heeft, hoorde hij den districtschef zeggen. Ik hoop overigens, Paflof, dat je niets hebt achtergehouden!

De schurk kromp onwillekeurig ineen.

En bij die onwillekeurige beweging was het Barjatinsk alsof hij een metalen klank hoorde. Alsof goudstukken tegen elkaar rammelden.

Had hij goed gehoord? Daar moest hij meer van weten.

En hij nam zijn toevlucht tot een list.

— Water, water! riep hij plotseling uit, ik word zoo duizelig!

De graaf wankeelde, greep naar zijn hoofd en viel op de sofa neer.

Paflof vloog op Barjatinsk toe om hem te ondersteunen.

Nu werd het goudgerinkel duidelijk hoorbaar in zijn zakken. De graaf zag, dat de man gebogen liep onder den last van het gestolen geld.

— Nu heb ik je, ellendeling! schreeuwde hij plotseling woest. Hij sprong van de sofa en pakte Paflof bij de keel.

Hevig schudde hij hem heen en weer, zoodat zelfs enkele goudstukken uit zijn zak en op den grond rolden.

Paflof zag, dat hij verloren was, maar de zucht naar al het goud, dat daar lag opgestapeld, benevelde zijn zinnen.

Hij haalde een dolk van onder zijn vest te voorschijn en stiet in den blinde naar Barjatinsk.

Maar deze was hem voor.

Ook hij bezat een wapen, een revolver en nog voordat Paflof den doodelijken steek had kunnen toebrengen, drukte Barjatinsk hem het wapen in het gelaat af.

De kogel drong Paflof in het linkeroog.

Rochelend zank hij neer. Uit zijn zakken vloeide een ware goudregen.

De klank van het schot dreunde door de stilte van den nacht. In alle kamers hoorde men het en bijna alle gasten ontwaakten.

Nu was zelfs in die dagen het lossen van een schot geen zeldzaamheid in Rusland, maar in het deftige Grand Hotel kwam zoo iets heel zelden voor, zoodat het bij de gasten toch wel eenige bevreemding moest wekken.

Verschillende vensters werden geopend en men staarde naar buiten in den duisteren nacht.

Maar niemand kon iets ontdekken. Men staarde naar den diepzwarten winterschen nachthemel, waaraan duizenden en duizenden sterren als diamanten flonkerden en schitterden, maar van een moordenaar of een slachtoffer was geen spoor te ontdekken, zoodat men, daar het vroom dat het kraakte, al spoedig de deuren weer sloot en weer naar bed ging met de overtuiging, dat, wanneer iets ernstigs was geschied, men dit wel spoedig zou vernemen.

Er waren vele Russen in het hotel en zij mompelden voor zich heen: Nitsjewo, legden hun hoofd op het kussen en sliepen weldra in.

Intusschen stond Raffles op het balkon toch ware doodsangsten uit. Niet dat hij bevreesd was voor den dood, want dien had hij al menigmaal onder de oogen moeten zien, maar zijn ontdekking hier op het balkon zou hem toch zeer ongelegen gekomen zijn, daar hij juist een prachtig plan had uitgewerkt en dit zoo spoedig mogelijk moest volvoeren.

Hij bleef daarom eenige oogenblikken in elkaar gedoken op het balkon zitten van de kamer, waarin zich zoo juist dat ontzettende drama had afgespeeld, in de hoop, dat men hem niet zou opmerken.

Toch kon hij daar niet lang blijven, want aan zijn spoedig handelen hing het welslagen van zijn plan af. En oogenblik nog wachtte hij, zijn hersens werkten snel en het volgende oogenblik was zijn besluit genomen.

Hoofdstuk IV.

Vlucht en achtervolging.

• Intusschen was Charles Brand naar het station gesleed en had daar navraag gedaan naar den trein, waarmede het stoffelijk overschot van den neef van den gouverneur zou worden vervoerd.

Toen hij aan het groote gebouw aankwam was alles in diepe rust.

Er zouden dien nacht geen treinen meer aankomen of vertrekken en men had natuurlijk de ingangen afgesloten.

Maar aan een groot station zijn er altijd nog wel eenige menschen, die niet naar bed gaan. Er zijn altijd eenige beambten, die nachtdienst

hebben en de verschillende takken van dienst waarnemen.

Brand wist dit en ging op zoek naar een van deze officieele personen.

In elk ander land zou men hem, wanneer hij met een vraag naar het vertrekken van een trein, die een lijk vervoeren moest, achterdochtig hebben aangezien, maar Brand wist wel zooveel van Rusland af, dat hij begreep het hier wel te kunnen doen, vooral als hij met zijn beurs klaar stond en eenige roebels liet klinken.

Rusland is het land van corruptie en elke ambtenaar weet op zijn tijd door zijn hand op te houden er nog wel iets bij te verdienen.

In het plaatskaartenbureau zag hij licht branden en hij stevende daarop af.

De dienstdoende ambtenaar had het koud en was bij de centrale verwarming gaan zitten. Hij keek slaperig uit zijn oogen en toen Brand hem de vraag stelde, scheen hij nog niet heelemaal wakker te worden.

Voor de tweede maal herhaalde Brand de vraag, maar met hetzelfde negatieve resultaat. De man keek hem met een paar geweldige lodderoogen aan en bewoog zich niet.

Toen haalde Brand zijn beurs te voorschijn en liet als onwillekeurig eenige roebels tegen elkaar klinken.

Voor den derden keer behoefde Brand zijn vraag niet te stellen, de man kwam naar hem toe en zei, dat hij het niet wist, wanneer de trein zou vertrekken, maar dat hij den bezoeker gaarne van dienst wilde zijn door het te gaan informeeren, alleen..... ziet u..... het was wat moeilijk te zeggen..... maar de man, aan wien hij het vragen moest..... ziet u..... was niet ongevoelig voor.....

Brand liet den man niet verder kletsen, maar hield een roebel omhoog.

Of hij het daarvoor zou doen?

De beambte haalde de schouders op. Het was niet veel.... maar hij wilde het wel probeeren.... maar als mijnheer het bedrag wilde verdubbelendan..... ja, dan was hij er zoo goed als zeker van, dat hij te weten zou kunnen komen wat hij wilde vernemen.

Brand gaf den man twee roebels, ofschoon hij er innig van overtuigd was, dat men hem bij den neus nam.

Dit was ook inderdaad het geval. De beambte pakte de twee roebels beet en liep er mee heen. Toen hij buiten de deur was gekomen, ging hij vijf minuten buiten in de gang heen en weer loopen en kwam toen terug met de boodschap dat hij na veel zoeken den beambte, die het alleen wist, gevonden had en dat hij mijnheer geheel volledig zou inlichten, wanneer mijnheer zoo goed wilde zijn ook aan hem te denken, want hij was een arm ambtenaar.

Brand, die van ongeduld stond te trappelen, begreep dat hij maar niets moest zeggen en haalde zijn beurs te voorschijn. Wederom hield hij een roebel omhoog.

Maar dat scheen den man te weinig te zijn, want hoewel hij heel vriendelijk bleef, schudde hij als het ware treurig maar niettemin toch zeer beslist het hoofd.

Daarvoor ging het heusch niet.

Dan twee. Brand hield twee roebels omhoog.

Of mijnheer er geen drie van wilde maken, dan had hij een kleine vergoeding voor zijn moeite,

Brand gaf hem de drie roebels, hetgeen met de twee van zooveel vijf maakte en hij dacht, dat het met dat al toch een koopje was voor dat bedrag de gewenschte inlichtigen te bekomen.

De beambte boog zich nu vertrouwelijk tot Brand, die van het wachten ijskoude voeten had gekregen, over en vertelde hem op fluistenden toon, dat de trein met het lijk van den neef van den gouverneur reeds vertrokken was. Vijf uren vroeger dan men gedacht had en dat dit geschied was na het ontvangen van een speciaal uitgevaardigde order van gouverneur Ortschkoff, die zelf in den trein had plaats genomen.

Toen de ambtenaar dit gezegd had, schoof hij spoedig het loket dicht uit vrees, dat de bezoeker hem een standje zou schoppen en zeggen, dat hij voor zijn vijf roebel bekocht was.

Maar Brand deed niets van dat alles. Hij was op het hooren van deze tijding veel te veel teleurgesteld en dacht er alleen nog maar aan zijn vriend Raffles zoo spoedig mogelijk met het gebeurde in te lichten.

Hij klom de slede, die hij had laten wachten, weer in en gaf den koetsier bevel zoo snel te rijden als zijn paarden maar konden.

Binnen tien minuten was hij weer voor het Grand Hotel aangekomen. Hij stapte uit, vergat in zijn haast den koetsier te betalen en rende de trappen op.

De koetsier, die aan dergelijke voorvallen wel gewoon scheen, verwonderde zich hierover niets, maar zette zich op den bok van zijn voertuig, sloeg den bonten kraag van zijn jas op en besloot te wachten tot zijn vrachtje weer zou komen opdagen.

Intusschen was Brand de trappen opgerend en stormde de kamer in. Maar wie beschrijft zijn verwondering toen hij daar zijn vriend Raffles niet vond.

Hij wist niets af van hetgeen er gebeurd was en snelde de kamer uit om aan den nachtpor-tier te vragen of deze zijn vriend en reisgezel ook had gezien.

Maar de man wist van niets.

Brand ging naar de eetzaal, de conversatie-zaal, de biljarkamer, de leeszaal, niet zoozeer

omdat hij hoopte zijn vriend daar aan te treffen, maar meer om toch vooral niets te verzuimen dat hem over de verblijfplaats van Raffles had kunnen inlichten.

Doodelijk ontsteld en ongerust zonder een oogenblik te denken aan de wachtende slede, vloog hij naar kamer nummer 40 terug en pakte daar alles in voor het geval, dat men plotseling zou moeten vertrekken.

Toen alles gepakt was, viel hem plotseling de slede weer in.

Zijn eerste gedachte was nu, den koetsier zoo gauw mogelijk weg te sturen. Hij liet dit plan echter al heel gauw weer varen, beval dat de koffer naar beneden moest gebracht en op de slede geladen moest worden en betaalde de hotelrekening, want hij begreep dat Raffles, als hij terugkwam, dadelijk zou willen vertrekken.

Nadat dit alles was geschied, ging Brand terug naar de kamer, nam plaats op de sofa en wachtte gelaten af, wat verder zou gebeuren.

Plotseling werd in de aangrenzende kamer gedruisch vernomen. Toen kraakte een schot en klonk het rinkelend geluid van geld.

— — — — —

Brand holde naar het venster, want in den tuin werden stemmen gehoord.

Daar zag hij plotseling een donkere gedaante door de lucht vliegen.

Het bloed stakte hem in de aderen, want die zwarte schaduw was een mensch.

— Almachtige God! riep hij uit en sloeg de handen voor het gelaat om niet te zien, hoe de ongelukkige te pletter viel.

Maar er volgde geen noodkreet en geen doffe slag.

Alleen vloog hem iets over het hoofd en hij hoorde de zacht maar duidelijk gefluisterde woorden:

— Charly, neem de touwladder en wacht mij met hoed en jas op onze kamer!

— Dat was Edwards' stem, hijgde Brand toonloos. Werktuigelijk haalde hij de touwladder, die nog aan de brandweirladder hing binnen en stak die in den zak.

Nauwelijks was hij de kamer weer binnen gegaan of van den anderen kant kwam Raffles, elegant gekleed, een sigaret tusschen de lippen, en vol voorname minachting over de geheele wereld.

Raffles was door de dakgoot gelopen, die hij langs de brandladder bereikt had, toen was hij door een luik geklommen en met de steeds doórlappende lift kwam hij op de verdieping, waar hij wezen moest.

Doodkalm was hij toen naar zijn kamer gestapt.

Brand stond verstomd. Maar met dit alles

wist hij niet, hoe hij zijn vriend de Jobstijding moest mededeelen.

Raffles redde hem zelf uit de verlegenheid.

— De trein is al vertrokken, Charly! zei hij onverschillig.

— Wéét je dat al? Van wien? vroeg Brand.

— Komt er niet op aan!

— Maar...

— Hou je kalm, beste jongen! Wij moeten den trein inhalen!

— Inhalen? Dat is totaal onmogelijk!

Brand volgde echter zijn vriend naar de gang, waar nu de grootste verwarring heerschte.

De politie was gehaald en druk in de weer alle uitgangen af te zetten.

Niemand viel het echter in, den voornamen gast, die zich als Lord William Aberdeen had laten inschrijven en diens secretaris vast te houden en terwijl alle hotelbedienden diep bogen, verlieten de heeren het gebouw.

— Naar het station, beval Raffles, toen zij de slede bestegen.

Hij liet de slede niet voor den hoofdingang rijden; een eindje tevoren reeds liet hij halt houden.

Vlug trad hij toen het telegraafbureau binnen.

— De trein naar St. Petersburg is om 11 uur 45 minuten vertrokken, dus vijf uren vroeger dan was aangegeven. Waar is hij nu? vroeg hij op bevelenden toon den beambte.

Deze raadpleegde een kaart. Ongeveer tusschen Volotchok en Vishnû.

— Is hij Volotchok nog niet voorbij? vroeg Raffles.

— Neen! Dan zou ik reeds telegrafisch bericht hebben ontvangen, luidde het antwoord.

Raffles maakte zijn pels los en haalde zijn sigarettenkoker voor den dag, daarbij liet hij, als het ware onwillekeurig, zijn laag uitgesneden vest zien, waaronder, op de sneeuwite borst van zijn overhemd, een groote ridderorde schitterde.

Raffles had kans gezien dat ding, dat prachtig nagemaakt was, onder het rijden op zijn borst te bevestigen, daar hij begreep dat zoo iets wel te pas kon komen.

Dit was dan ook inderdaad het geval, want nauwelijks had de beambte deze ridderorde gezien of hij begon te buigen als een knipmes.

— Goed, zei Raffles op onverschilligen toon. Ik ben grootvorst Peter Andrejef en deze heer is mijn adjudant. Telegrafeer onmiddellijk, dat de trein moet opgehouden worden. Voor mij moeten in den achtersten slaapwagen twee afdeelingen tegenover elkaar, elk met een bed, worden gereserveerd. Goed begrepen?

De beambte boog diep. Hij twijfelde er geen oogenblik aan of hier vóór hem stond de grootvorst met zijn adjudant.

Terwijl hij het telegram schreef, vertelde Brand

hem fluisterend, hetgeen hij zoo even met dezen man had ondervonden, toen hij naar den trein kwam informeerden.

Raffles lachte fijntjes en besloot daar tegelegener-tijd van te profiteeren.

Toen de beambte met schrijven gereed was, wilde hij weggaan.

— Ik zal even den stationchef van uw tele-gram in kennis stellen, Excellentie!

Maar dat was iets wat heelemaal niet in den kraam van Raffles te pas kwam. De stationchef zou waarschijnlijk grootvorst Peter Andrejef wel eens hebben gezien en dan direct het bedrog hebben ontdekt. Dat moest dus voorkomen worden.

Raffles wist hoe men met Russische ambte-naren moest omspringen. Zij zijn gewend aan den knoet en den roebel. Raffles werkte met beide.

Hij gaf den beambte een banknoot van honderd roebel, maar hield hem tegelijk dreigend de re-volver voor.

— Dadelijk telegrafeeren, jij hondsvot, beet Raffles hem toe en geen woord of ik schiet je neer als een dollen hond. Vooruit!

De levende beambte deed wat hem bevolen werd, doch pas nadat hij de banknoot in zijn zak had gestoken.

Toen Raffles den Morse-sleutel hoorde tikken lachte hij fijntjes. Hij kende alle Morse-teekens uit zijn hoofd en hoorde dat de beambte er geen woord in veranderde.

Toen het telegram weg was, zei Raffles:

— Dat heb je netjes gedaan, vriendje en waag het nu niet een tweede telegram hier overheen te zenden of het is met je gedaan. Ik heb uit-gebreide volmachten en ik heb zoeven van dezen heer gehoord, dat je je hebt laten om-kopen om het vertrekuur van een geheimen extra-trein te noemen. Je kon natuurlijk niet weten, dat het voor mij was. Wanneer je dus iets doet dat me niet aanstaat, dan wordt je ontslagen en naar Siberië gezonden, als ze je ten minste niet laten verhongeren in de vesting van Peter en Paul. Denk daar wel om.

De man werd vaalbleek en kon geen woord uiten.

Raffles verwijderde zich en wenkte Brand met hem mede te komen. Hij was er in zijn hart van overtuigd, dat de beambte het niet zou wagen iets tegen hem te ondernemen.

Toen de twee vrienden buiten gekomen waren, stegen zij weer in de slede en Raffles beval den koetsier naar de Garage Central te rijden, waar hij wist, dat men allerlei soorten automobielen kon huren.

Let op:
De Dubec-Sigaretten
zijn in blik verpakt

Hoofdstuk V

Een avontuurlijke autotocht door de steppen.

Toen Raffles in de Garage Central was aan-gekomen, vroeg hij den directeur te spreken.

Hoewel de dienstdoende chauffeur den be-zoeker wees op het nachtelijk uur, trad Raffles met zoo'n autoriteit op, dat de man zich haastte zijn chef op te bellen, vooral ook omdat hij een paar keer den naam van Grootvorst Andrejef had hooren noemen en niet anders dacht of hij sprak met den grootvorst of ten minste met diens adjudant.

De naam Andrejef werkte als een toover-woord, want het duurde niet lang of de chef van de garage kwam in zijn eigen auto aan-stuiven en boog als een knipmes toen hij hoorde wat de beide heeren verlangden.

— Een auto voor Volotchok? De chef trok

een bedenkelijk gezicht. Nog afgezien van het feit, dat een groote automobielen noodig zou zijn, omdat een enorme voorraad benzine moest worden meegevoerd, bestond er groote kans, dat de wagen onderweg bleef steken, daar er veel sneeuw gevallen was, zoodat de wegen slecht waren.

Maar plotseling viel den chef wat te binnen. Hij vroeg zijn deftige cliënten hem te volgen, daar hij hun iets nieuws had te laten zien.

Hij bracht hen naar een anderen kant van het huis en daar stond in een groote, afgesloten ruimte een vreemd voertuig. Het was ontegen-zeggelijk een motor, maar men wist niet of men het een wagen of een slede moest noemen.

Onder den motor bevonden zich twee wielen, die

niet van gummibanden maar van scherpe ijzeren punten waren voorzien, zoodat zij gemakkelijk zelfs op de hardst bevroren sneeuw konden rijden. Aan de achterzijde bevonden zich in plaats van wielen twee gladde blinkende ijzers aan het chassis, zoodat de wagen een soort amphibie, een tweeslachtig was monster, half wagen half slee.

Maar het was dadelijk te zien, dat de motor zeer krachtig was en een groote snelheid zou kunnen ontwikkelen. Het voertuig was fonkelnieuw en maakte een zeer betrouwbaren indruk.

— Met deze motorslede zou ik wel denken dat het gaat, Excellentie, zei de chef, terwijl hij op den krachtigen motor en de blinkende ijzers wees. De motor is zeer krachtig en bovendien is een reserve benzinetank ingebouwd, zoodat eenige honderden kilometers kunnen worden afgelegd zonder te moeten stoppen om bezine in te nemen.

Tegen dat de brandstof en de olie op is, zult ge zeker wel gelegenheid hebben een en ander aan te vullen.

Raffles knikte tevreden en gaf den chef zijn groote voldoening over het voertuig te kennen. Hij vroeg naar den prijs en daar deze niet al te hoog voorkwam, sloot hij de huur af en weldra werd de slede uit de garage gereden en stonden de blinkende ijzers op de hard bevroren sneeuw.

De motor werd aangezet, de lichten werden ingeschakeld en wierpen een sterken lichtbundel op den weg, een korte schok en toen gleed het voertuig onhoorbaar over de harde sneeuw, de donkere oneindigheid in.

In de stad ging het nog tamelijk langzaam en voorzichtig, maar naar mate de buitenwijken werden bereikt, ging het harder tot dat de slede als het ware over den weg scheen te zweven.

Soms was het niet waar te nemen, dat de autoslede vooruit ging, zoo stil en zonder schokken was de glijdende vaart, maar dan keken de vrienden maar even naar buiten en konden zij aan de voorbijschietende lichten zien, dat zij niet stil stonden, maar integendeel zeer snel voorbissuisden.

Dit alles scheen volkomen naar den zin te zijn van Raffles, die als een baron achterover in de kussens leunde en zich zelf en zijn vriend met gratie van een fijne sigaret bediende.

Weldra krinkelden de rookwolkjes omhoog en werd het door de electriche verwarming zelfs iets te warm in den wagen. Nu en dan werd voor een oogenblik het raampje open gezet om frissche lucht toe te laten. Maar dan floot de ijzige stormwind met zoo'n vaart naar binnen, dat men zich haastte het weer spoedig dicht te doen.

Eindelijk begon Raffles te redeneeren.

— Zeg Charly, zeide hij, nu wordt het toch

tijd, dat we eens samen praten en dat ik je inlicht over de rol, die jij en ik op het punt staan te gaan spelen.

— Ik ook al? vroeg Brand, wien dat denkbeeld niet erg scheen toe te lachen.

— Ja, natuurlijk, jij ook, luister.

Tot dusverre heb ik eenige personen in den waan gebracht, dat ik Grootvorst Andrejef ben en dat heeft geen kwaad gekund, want de menschen vlogen om aan mijn wenschen te voldoen. Ik heb hun daarbij te verstaan gegeven, dat jij mijn adjudant waart en ze hebben dat sprookje geslikt alsof het gesneden koek was.

Maar nu wou ik daarin eenige verandering aanbrengen. Ik lijk heelemaal niet op dien deftigen en machtigen sinjeur. Hij is jonger dan ik, kleiner en blond en jij zou met een kleine verandering uitstekend voor hem kunnen doorgaan. Die verandering ben ik van plan even aan te brengen en dan ben jij voortaan Grootvorst Peter Andrejef.

— En jij dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik? Wel, ik ben jou adjudant.

— Mijn adjudant?

— Ja, waarom niet, we wisselen de rollen eenvoudig om, dat gaat prachtig. Jij doet die mooie nagemaakte ridderorde om je poezeligen hals...

— Nou niet plagen, Edward, riep Brand, die schik in het avontuur kreeg en zijn goede humeur voelde terug komen. Nou niet plagen.

— Het was maar gekheid, mijn jongen, hernam Raffles, ik wou eigenlijk zeggen, om je aristocratischen hals, dat klinkt beter, is het niet?

— Ja, zoo is het goed.

— Welnu, we doen dan die ridderorde om je hals en dat kleine, blonde puntbaardje om je kin en je bent als twee druppelen water de grootvorst. Je krijgt een erg gemakkelijk baantje, want, zooals je weet, doet een grootvorst letterlijk niets, hij is eigenlijk zelfs te lui om te kijken en laat alles, maar dan ook alles, aan zijn adjudant over. Dat niets doen zal jou wel bevallen, want je kunt daardoor niet in een moeilijk parket komen, terwijl het mij gelegenheid geeft al mijn talenten te ontplooien. Het is een avontuur waarin ik buitengewonen zin heb en ik geloof, dat ik schitterend zal slagen.

Brand stemde onmiddellijk in het ontworpen plan toe, de ridderorde werd hem om den hals gedaan en nadat hij zich een paar maal geoefend had in het trekken van een verwaand gezicht, hetgeen met het oog op het valsche puntbaardje nog zoo gemakkelijk niet was, schikte hij zich gemakkelijk in een hoekje en viel doodbedaard in slaap.

Raffles liet zijn vriend begaan, want stilte gaf hem gelegenheid eens goed na te denken

over de rol, die hij wilde spelen en waaraan hij al zijn energie wilde wijden.

Toen hij een half uurtje had nagedacht, stond alles heel duidelijk voor zijn geest en hij keek rond, waarmede hij zich thans bezig kon houden, want zijn rusteloze aard kon geen behagen vinden in stil zitten en niets doen.

Plotseling scheen hij te vinden, dat de auto-slede niet hard genoeg opschoot, hij keek eens naar buiten en scheen als het ware te berekenen met hoe'n groote vaart de lichten der dorpen, die zij langs kwamen, voorbijschoten. Toen wendde hij zich om en keek naar de snelheidswijzer van den motor.

Deze was aangebracht onder het stuurwiel en werd door een klein electrisch peertje verlicht. De wijzer schommelde heen en weer tusschen vijf en vijftig en zestig kilometer per uur.

Menigeen zou deze snelheid niet alleen meer dan voldoende, maar zelfs gevaarlijk hebben gedacht, vooral met het feit voor oogen, dat men in bijna volslagen duisternis reed en dat, door den sneeuwval, van den weg niet veel meer te ontdekken was.

Maar Raffles ging het nog niet snel genoeg.

Zonder een woord te zeggen, klauterde hij van zijn zitplaats door het tuimelraam voor in den wagen en ging naast den chauffeur zitten.

Deze had onmiddellijk snelheid verminderd. De man had al zijn aandacht noodig voor de besturing van het voertuig en kon, nu hij zich bevreesde over het bedrag van zijn passagier, die groote snelheid niet volhouden.

Raffles, die dat zag, beduidde hem zoo snel voort te rijden als hij kon, maar de man schudde het hoofd en gaf te kennen, dat hij al sneller reed, dan hij eigenlijk verantwoord kon.

— Het is donker, Excellentie, zei hij, en de weg is haast niet te onderscheiden. Er zouden ongelukken kunnen gebeuren en ik ben de verantwoordelijke persoon.

— Laat mij maar chauffeeren, goede vriend, zei Raffles, wiens handen jeukten om het stuurwiel te grijpen.

Ga maar binnen zitten, het is hier kouder dan in den wagen, dan kan je je eens door en door verwarmen, voor je het stuur weer overneemt.

— Kunt gij dan deze auto-slede besturen? vroeg de man verwonderd, terwijl hij de snelheid nog meer verminderde.

— Laat mij maar op je plaats gaan zitten en kijk toe hoe ik het doe. Gaat het niet goed, dan kun je het stuur weer overnemen, zei Raffles bedaard.

Hij had dit op zoo'n zelfbewusten toon gezegd, dat de chauffeur niet meer aarzelde. De waarheid was, dat hij moe was; zijn handen tintelden van de koude, want ofschoon de chauffeursplaats ook met glasruiten was afgesloten

drong hier en daar door een kier de ijskoude wind fluitend naar binnen. Hij nam het aanbod om zich binnen bij de electrische verwarming wat te laten ontdooien maar al te graag aan.

Maar voor hij zich naar binnen begaf, bleef hij even toezien, hoe de passagier de auto-slede bestuurde. Raffles echter deed dit met zoo groote zekerheid, de verschillende handgrepen, die hij moest doen, werden met zoo'n nauwkeurigheid en zoo zonder de minste aarzeling gedaan, dat de man meende met een gerust hart de besturing van zijn voertuig aan den passagier te kunnen overlaten.

Niet zoodra was de chauffeur door de tuimelruit naar binnen gegaan, of Raffles begon meer gas te geven. Hij deed dat niet ineens, maar geleidelijk en langzamerhand werd de snelheid van het voertuig opgevoerd. Eerst wees de wijzer van den snelheidsmeter 65 Kilometer per uur aan, maar daarmede nog niet tevreden, drukte Raffles het gaspedaal meer en meer neer. Langzaam kroop de wijzer omhoog. Eerst op 68, vervolgens op 70. Voort suisde de slede.

Daar de sneeuwlaag alle oneffenheden van den weg gelijk had gemaakt, en de vorst de sneeuw tot een hard spiegelend vlak had gevormd, ontmoette het voertuig geen enkelen hinderpaal en scheen voort te zweven. Daarom leek de groote snelheid ook zoo groot niet.

Raffles werd door het prachtig fuctioneeren van den motor, die als een groote kat bromde en snorde, geprikkeld tot nog grooter snelheid. Voortdurend en geleidelijk gaf hij meer gas.

De wijzer op den snelheidsmeter wees nu 80, een minuut daarna zelfs 85 Kilometer aan. Nóg was dit Raffles niet genoeg. Over het stuurrad gebogen en met den blik onafgebroken op het wegdek gevestigd, scheen hij zijn motor lieve woordjes in te fluisteren en tot meerdere krachtsinspanning aan te zetten.

Negentig Kilometer per uur!

Het was een dolle sledevaart en somwijlen als de met punten bezette wielen den weg raakten schenen er vonken uit te springen.

Nog steeds was de weg effen en de sneeuw hard, maar door de helsche snelheid slingerde het voertuig nu en dan, waardoor onder de blinkende sledeijzers af en toe blauw-violetten vlammen bliksemde, welke door de wrijving werden opgewekt.

De chauffeur had aan het heen en weer slingeren en ook aan de helsche vaart, waarmede de spaarzame lichten langs den weg voorbijschoten, de snelheid opgemerkt, waarmede zijn passagier voortjoeg, maar hij durfde niets te zeggen, omdat hij vreesde de aandacht van den bestuurder af te leiden, waardoor een ongeluk had kunnen gebeuren.

Dáár zag Raffles in de verte een lichtende wolk laag boven den grond zweven.

Waren dat reeds de lichten van Volotchok? Dat kon toch nog niet. Hij verminderde een weinig zijn snelheid en riep den chauffeur toe op de kaart na te zien welke plaats zij naderden.

Maar deze behoefde geen kaart te raadplegen. Hij wist uit zijn hoofd te vertellen, dat Valdaja genaderd werd. Men was reeds over de helft van de reis, die tot dusverre zeer voorspoedig was geweest.

Maar dat zou zoo niet blijven.

Het was gelukkig, dat Raffles op dat oogenblik met verminderde snelheid reed, want eensklaps scheen hij verplicht te zijn te stoppen.

Hij uitte een schreeuw, hetgeen met het oog op de koelbloedigheid van dezen buitengewonen man reeds te verwonderen viel en hetzelfde oogenblik knarsten de remmen op de wielen en haakte een stalen pen in de sneeuw, die daarvoor als een stofwolk werd opgejaagd.

Deze dubbele wijze van remmen was zeer doelmatig, want de slede stond binnen enkele meters stil. De schok welke veroorzaakt werd door het plotseling eindigen van de snelle vaart wiep chauffeur en passagiers bijna uit het voertuig. Zij vlogen van hun zitplaatsen en botsten op onzachte wijze met hun reukorganen tegen de dikke spiegelruiten aan.

Een driedubbele bons weerklonk en de chauffeur en Brand werden onmiddellijk klaarwakker. Zij wilden aan Raffles vragen wat er gebeurd was, maar deze was reeds van zijn zitplaats geklommen en stond nu buiten in den ijzigkouden winternacht gebogen over iets dat op den weg lag.

Wat was er gebeurd?

Niettegenstaande de dikke duisternis had Raffles op eenigen afstand van de slede een vrouw en twee kinderen voor het voertuig zien neervallen.

Zij lag nu met haar schreiende kleinen midden op den weg.

Raffles nam eerst de kinderen op en zette ze in de auto, terwijl hij Brand te verstaan gaf, dat deze hen moest troosten, want ze beefden van schrik.

De arme vrouw ging te keer als een waanzinnige.

Zij verweet Raffles met een overvloed van woorden, dat hij de auto had gestopt, zoodat zij niet met haar kinderen den dood had gevonden, waarnaar zij zoozeer had verlangd.

— Beste, goede vrouw, zei Raffles in antwoord op de grove verwijten, is uw leed dan zoo groot, dat ik het niet kan helpen verzachten? Vertel mij eens, wat u dreef tot deze wanhoopsdaad. Weet ge wel, dat het heel zondig

is om u zelve en uw kinderen van het leven te berooven?

— Ik deed het omdat ik mijn kinderen lief heb. Omdat ik een einde wilde maken aan hun jammerlijk bestaan. Het is beter zóó te sterven, dan den hongerdood te gemoet te gaan!

— Is het dus de honger? Als dat uw grootste zorg is, kan ik er u spoedig van bevrijden!

— Gij? Wilt gij ons van den honger bevrijden, die ons martelt, zoover onze herinnering strekt?

— Ja, goede vrouw, dat wil ik! Ik zal voor u en uw kinderen zorgen. Leeft uw man nog?

De arme vrouw knikte bevestigend. Tranen verstikten haar stem.

— Mijn arme man ligt uitgeput thuis. Hij zal spoedig sterven en om verdere ellende te ontkomen, wilde ik mij met mijn kinderen van het leven berooven!

— Dan is het hoog tijd, dat wij uw man redden!

Raffles ging weer aan het stuur zitten en liet de vrouw naast zich plaats nemen, opdat zij hem den weg zou kunnen wijzen.

Het arme mensch vertelde hem onderweg treurige dingen. Het geheele gouvernement was uitgezogen, daar de bevolking krankzinnig hooge belasting moest betalen. De laatste kopeken werden hun afgenomen, de laatste koe, de laatste geit uit den stal gehaald en voortgedreven.

Geen wonder, dat de boeren vertoornd waren, daar zij bijna allen tot den bedelstaf waren gebracht.

Toen de geredde vrouw hoorde, dat zij van den vreemdeling genoeg geld zou krijgen om eenige maanden geheel zonder zorg te kunnen leven, kon zij die blijde boodschap eerst niet gelooven.

John Raffles gaf haar toen een beurs vol goudstukken, opdat zij zou zien, dat het hem volle ernst was.

Toen barstte de rampzalige los in een wilden schaterlach en kuste de beurs.

Na eenigen tijd reed de auto een dorp binnen, dat er erbarmelijk en verwaarloosd uitzag en Raffles bracht de vrouw op haar aanwijzing naar een kale schuur, waarin geen stuk huisraad was.

Op een legerstede van vervuild stroo lag de vader van het huisgezin, die door gebrek aan voedsel totaal was uitgeput.

Raffles gaf den armen stumperd, die zijn geluk niet kon beseffen, een groote som gelds en ging toen naar den Starosta, den burgemeester van het dorp.

Deze, een eerwaardige grijsaard, ging diep gebukt onder zorg en kommer. Dag en nacht hield het rampzalige lot van zijn dorpsgenooten hem bezig en hij had zich ook thans nog niet

ter ruste begeven, ofschoon het middernachtelijk uur reeds lang voorbij was.

De goede man was grootelijks verwonderd, toen hij het verhaal van de arme vrouw hoorde en daar deze hulp zoo onverwacht en midden in den nacht verscheen, geloofde hij aan een wonder des hemels.

Zooals men weet zijn de meeste Russische boeren orthodox en zeer geloovig. De Starosta knielde onmiddellijk neer en gelastte zijn dorpsgenooten hetzelfde te doen. Een luid dankgebed steeg naar den hemel op en al kon men misschien het gevoelen van deze eenvoudige boeren niet deelen, toch was deze kinderlijke eenvoud een gezicht, dat tot tranen roerde.

Raffles, die zich altijd gelukkig voelde, wanneer hij door zijn middelen ergens hulp kon brengen waar die hoognoodig was, gaf den Starosta te verstaan, dat hij hem even wilde spreken. Hij ging even met den grijsaard terzijde, sprak hem bemoedigend toe en overhandigde hem vervolgens een beurs met 50.000 roebel, een som, waarvan de menschen misschien wel als een ongelooflijke hoeveelheid hadden hooren spreken, maar die zij zeker nog nimmer bij elkaar hadden gezien. Het had weinig gescheeld of men had zich voor hem op de knieën geworpen en zijn jas gekust.

Maar Raffles maakte spoedig een einde aan die dankbetuigingen en overhandigde den Starosta een brief. Hij had met zijn vulpen enkele woorden op een vel papier gekrabbeld, het in een enveloppe gedaan en deze missive was het, die

hij den burgemeester in handen gaf met de mededeeling, dat de brief pas mocht worden geopend, wanneer hij zijn gemeenteraadsleden om zich heen in plechtige zitting had vergaderd.

De grijsaard beloofde, dat hij dit den volgenden ochtend zou doen en overlaadde zijn wel-doener met dankbetuigingen.

Raffles wilde daar echter niet van hooren, wenkte met zijn hand tot afscheid en vertrok met zijn vriend Brand en den chauffeur, die beiden het tooneel met verbazing hadden gadeslagen.

Toen zij weer in de slede gestapt waren, liet Raffles de besturing van het voertuig verder aan den chauffeur over en hij wierp zich, wel een weinig vermoeid, in de kussens.

— Wat behelsde de brief, dien je den Starosta overhandigde? wilde Brand weten.

Raffles glimlachte.

— Je weet, beste jongen, zeide hij, dat ik voor jou geen geheimen heb, maar ik moet je nu toch even het antwoord schuldig blijven. Maar laat ik je liever officieel antwoorden, zooals het tusschen officieele personen gebruikelijk is. Luister goed:

Morgen zult ge alles vernemen, grootvorst Andrejef, want in die hoedanigheid kunt ge uw adjudant Teodor Timofejev bevelen te zeggen wat hij weet en dat gij verlangt te weten.

Na deze woorden te hebben gesproken, sloot Raffles de oogen en zijn vriend kon geen woord meer uit hem krijgen. Hij was in een diepen slaap gevallen.

Hoofdstuk VI.

Grootvorst en Adjudant.

Nog vele uren duurde de tocht. Er scheen geen einde aan te komen.

Na een paar uren was de zwarte nachtlucht wat lichter van tint geworden en waren er hier en daar eenige der kleinste sterren verbleekt en vervolgens verdwenen. Toen kwamen de grootere sterren aan de beurt en naar mate hun geschitter minder krachtig werd en zij stuk voor stuk verdwenen, werd de hemel lichter en lichter, totdat eindelijk in het oosten een lichte oranje-streep kwam, die met de seconde in helderheid toenam en eindelijk oranje, rood en vervolgens vuur werd.

Toen verscheen de dagvorstin en was een mooie heldere winterdag aangebroken.

Het duurde toen nog maar een half uur voor

de slede Tsjeremkoff, een klein dorpje in de buurt van Volotchok, binnen reed.

De twee reizigers en ook de chauffeur waren doodmoe en verlangden naar een weinig voedsel en rust. Maar toch was Raffles zóó moe niet of hij wist precies welke rol hij moest spelen en begon daar dan ook onmiddellijk mede.

— Alo, Charly, zei hij, na uitgestapt te zijn, kom eens uit de slede, maar vergeet niet een hoogmoedig, verwaand gelaat te zetten; kijk zoo minachtend en verachtelijk mogelijk, praat alleen met mij en bemoei je met niets en niemand. In één woord: Speel den grootvorst.

Brand, die veel meer zin had zich in een zindelijk bed eens lekker warm toe te stoppen en een paar uren te slapen, keek zijn vriend

met een paar lodderoogen aan, zoodat deze moeite had zijn lachen in te houden.

Raffles gaf zijn vriend daarom een stevigen por in z'n ribben en dit hielp in zoo verre, dat Brand zich oprichtte en om zich heen keek.

Zijn lodderig uitzicht scheen door de toegestroomde menschen te worden gehouden voor aristocratische verwaandheid en zij bogen zich diep ter aarde.

Intusschen was Raffles naar de eenige herberg van het dorp gegaan en had een maaltijd besteld voor den grootvorst, voor hem zelf en den chauffeur.

Na enkele minuten stond een eenvoudig maar stevig maal op tafel, terwijl de waard met glazen dampende thee kwam aandragen.

Nadat de inwendige mensch was versterkt, vroeg Raffles om een kamer, waar de grootvorst zich zou kunnen opknappen en de waard, die vol eerbied was voor zijn hooge gasten, wist niets beters te doen dan zijn fraaie opkamer aan te bieden, waar een groote porceleinen kachel stond en waar zich een waschtafel en een spiegel bevond.

Hier konden de twee vrienden zich wat verfrisschen, waardoor Brand ook heelemaal wakker werd.

Toen zij met wasschen klaar waren, wilde Brand zijn kleeren weer aantrekken, maar Raffles hield hem tegen en ging naar zijn koffers, die inmiddels op de kamer waren gebracht. Uit een der koffers haalde hij toen tot groote verbazing van Brand een fraaie uniform te voorschijn en gelastte Brand dat moois aan te trekken.

— Hoe kom je daaraan? vroeg Brand zijn vriend met een paar verbaasde oogen aanzierend.

— Dat zal ik je zeggen, terwijl jij je kleedt, zei Raffles en deelde Brand toen mede, dat hij de voorzorg genomen had een dergelijke uniform te Moskou mede te nemen, voor het geval zij zoo iets noodig mochten hebben.

Nadat Brand zich in de uniform had gestoken en Raffles hem verzekerd had, dat zóó een gouverneurtje om te gappen was, daalden de beide vrienden de trappen weer af, betuigden hun tevredenheid met het gebodene aan den waard, die verrukt scheen over de groote eer, die hem te beurt was gevallen en begaven zich weer naar de slede, waar de chauffeur, die ook geheel opgefrischt en verzadigd was, reeds op hen wachtte.

De rit naar het station van Volotchok was maar een kleinigheid in vergelijking met hun nachtelijken tocht en weldra stonden zij voor het eenvoudige gebouw, waar groote drukte en opwinding heerschte.

Het telegram van Raffles had zijn werk gedaan en de trein stond al een paar uur te wachten op de nadere orders, die nog maar steeds

uitbleven en terwijl er ook niets op wees, dat de reis spoedig zou worden vervolgd.

Dat was in het geheel niet naar den zin van de talrijke reizigers, die daar midden in de steppe niet wisten wat zij uit moesten voeren en hartelijk verlangden naar huis of naar hun zaken te gaan.

Spoedig had men de auto-slede in de gaten en toen daaruit een persoon in uniform stapte, waarin men een hooggeplaatst officieel persoon scheen te herkennen en deze vergezeld was van een langen, slanken man, die wel zijn adjudant scheen en die zich bovendien direct naar het kantoor van den stationchef begaf, hoopte men algemeen, dat er aan het oponthoud nu spoedig een einde zou komen.

Raffles gaf den stationchef onmiddellijk de noodige bevelen. Hij vertelde hem wie zij waren en zeide er bij, dat de grootvorst zich niet al te wel gevoelde en wenschte onmiddellijk naar bed te gaan.

Terwijl de stationchef zich haastte den specialen slaapwagen aan de aangekomen reizigers te wijzen, voegde zich gouverneur Ortschkoff bij hen en stelde zich op nederige, kruipende wijze aan hen voor. Het was duidelijk te zien, dat hij niets op zijn gemak was.

Zijn ongerustheid verminderde niet, toen Raffles met een onderzoekenden blik naar den goederenwagen keek, waarin de lijkstond. De wagen was naar de gewoonte van het land aan beide zijden open, eenigszins als een lijkswagen gedecoreerd, terwijl een pope, een Russisch geestelijke, benevens eenige soldaten met het geladen geweer bij den voet, de reis meemaakten.

Ortschkoff behoefde eigenlijk nergens bevreesd voor te zijn, want de comedie werd voortreffelijk gespeeld, omdat verschillende medespelenden in dit drama niets van het bedrog met de lijkstond afwisten.

Ortschkoff had echter geen zuiver geweten en dat liet hem niet met rust, zoodat hoewel daartoe volstrekt geen reden bestond, hij ontzettend nerveus was.

Raffles kon niet nalaten den schurk nog wat meer in verlegenheid te brengen en de opmerking moest hem van het hart, dat de eerewacht bij het lijk wel bijzonder groot en prachtig was.

— Als ge de heele doodkist vol goudstukken hadt, zei Raffles tot den gouverneur, zoudt ge haar niet zorgvuldiger kunnen laten bewaken dan nu den dooden generaal.

De gouverneur verbleekte. De opmerking van den adjudant had hem als een bliksemstraal getroffen. Het duizelde hem een oogenblik.

Maar toen hij opkeek, staarden zijn ontstelde oogen slechts in een glimlachend, onbevungen gelaat.

Maar Raffles wist genoeg.

Hij wist thans zeker, dat de doodkist met goud gevuld was.

Hij liet den gouverneur gaan met een handbeweging en zei op welwillenden toon:

— Ik zal den grootvorst rapport doen.

Ortschkoff haalde verruimd adem.

Raffles liet zich thans de voor hem en den grootvorst gereserveerde afdeelingen toonen.

Hij scheen er niet mee in zijn schik en Raffles-Tirmofejef verklaarde eenvoudig, dat hij het niet zou durven wagen, den grootvorst deze ruimte aan te bieden.

De stationschef wist geen raad.

Met een Russischen grootvorst valt nu eenmaal niet te spotten.

Maar er gebeurde niets. De adjudant scheen inderdaad een hee vriendelijk man te zijn.

Hij stelde er zich mede tevreden, dat voor den grootvorst een aparte slaapwagen werd aangehaakt.

Als plaats daarvoor wees hij aan de plek voor den goederenwagen, waarin de doodkist werd vervoerd.

De chef was blij, dat hij er zoo afkwam en alles werd terstond geregeld, zooals de adjudant het verlangde.

De reizigers haalden verruimd adem. Zij begrepen, dat men nu heel spoedig Tsjeremkoff zou verlaten.

Intusschen liep de pseudo-grootvorst in de wachtkamer, als een hyena in zijn kooi, onrustig heen en weer.

Hij was door Raffles in een toestand gebracht, waarin hij heelemaal niet thuis behoorde.

Daar kwam zijn vriend eindelijk aan.

Deze sloot de deur, ging in militaire houding staan, salueerde en meldde op korten, zakelijken toon:

— Alles is in orde. Uwe Hoogheid! De slaapwagen wordt aangehaakt, over een kwartier kunnen wij vertrekken!

— Alle duivels, Edward, laat die gekheid! barstte Charly los, zou je mij nu eens willen vertellen, wat al die poespas beteekent?

— Ik heb het je toch gezegd, Charly, dat ik het lijk moet hebben!

— Welk lijk?

— Dat in de doodkist ligt, die gouverneur Ortschkoff weg brengt!

— Ik dacht, dat er goud was in die doodkist!

— Precies en ik neem het goud inplaats van het lijk. Ik zie dat de trein klaar is. Onze koffers worden al opgeladen; daar moet ik als adjudant het toezicht op houden. Je moet voor grootvorst spelen, Charly, trek vooral een lijdend gezicht en wees te ziek om iemand te kunnen groeten. Denk er aan!

Raffles was de deur al uit, voordat Brand hem nog kon tegenhouden.

Raffles beloonde den chauffeur zoo rijkelijk, dat de man als door midden boog.

Charly's bleekheid was nu geheel en al verdwenen. Hij was eerder rood geworden van zenuwachtige spanning en groette met voorname minachting.

De trein kon thans vertrekken.

Raffles gaf den stationschef verlof, dat hij het sein kon geven en spoedig zette de locomotief zich in beweging over de gladde rails, door verdubbelde snelheid trachtend, het tijdverzuim in te halen.

Raffles viel met een zucht in de kussens van den wagon, waarin hij zich met den pseudo-grootvorst alleen bevond, neer, toen de trein zich eindelijk weer in beweging zette.

— Sapperloot, wil je wel gelooven, dat ik nu het meeste naar een sigaret verlang? zei Raffles, terwijl hij zijn gouden koker voor den dag haalde en Brand ook liet opsteken. Ik heb er aanvankelijk niet aan gedacht, maar het is een Tantaluskwelling voor me geweest, al dien tijd niet te rooken, maar dat kon ik als jouw adjudant in tegenwoordigheid van zoo'n hemelhoog personage toch niet doen.

De beide vrienden moesten eens hartelijk lachen en rookten een poosje in stilte.

Toen vroeg Brand:

— Zeg Edward, ben je nog altijd bij je plan gebleven om die doodkist te plunderen?

— Maar, natuurlijk, Charly, luidde het luchtige antwoord, denk je dat ik die heele comedie zoo maar voor de aardigheid heb verzonnen? Ik hoop, dat je een betere gedachte van me hebt.

— Je moet me niet kwalijk nemen, hernam Brand, maar ik vind het een dwaas plan.

— Dat moet je niet zeggen, Charly.

— Nu, ik zou het maar opgeven.

— Maar beste jongen, zie ik er nu uit om een plan op te geven. Daar ken je me nu toch te lang voor, zou ik denken.

— Maar Edward, het is levensgevaarlijk, om uit een trein in volle vaart en die bovendien nog door gewapende soldaten wordt bewaakt, iets weg te nemen, dat in een gesloten doodkist wordt vervoerd. Ik heb er trouwens geen flauw vermoeden van hoe je het denkt te doen.

— Dat het levensgevaarlijk is, wil ik niet ontkennen, zei Raffles, maar, zooals je weet, trekt het gevaar mij altijd aan en hoe ik het zal opknappen, weet ik zelf nog niet precies, maar ik twijfel er niet aan of het zal me lukken.

— Dan moet je toch een idee hebben, hoe je te werk zult gaan.

— Dat heb ik ook, maar daar laat ik me liever niet over uit.

— Waarom niet?

— Omdat je me heelemaal voor stapelgek zoudt verklaren.

— Is het dan zoo vreeselijk?

— Dat kun je je wel even voorstellen. Ofschoon het misschien voor jou wel erg, maar voor mij zoo heel erg niet is.

Raffles zeide alles op doodkalmen toon, terwijl hij bedaard verder rookte en nu en dan de asch van zijn sigaar aftikte.

— Kan ik je niet helpen? vroeg Brand ten slotte.

— Als ik je hulp noodig heb, zal ik daarvan heel graag gebruik maken, maar in dit geval zijn twee heusch te veel; bovendien is de arbeid zoo halsbrekend als je maar kunt denken.

— Maar ik kan hier niet rustig blijven als jou gevaar dreigt!

— De zaak zal toch niet eenvoudiger worden, als jij je zonder eenig doel ook in levensgevaar begeeft.

— Maar wat zal ik doen, Edward?

— Als je met alle geweld iets wilt doen, kijk dan, terwijl ik buiten ben, uit het venster. Misschien kun je mij dan helpen of iets van mij aannemen. En laat ons nu in den restauratie-wagen gaan. Daarna gaan we slapen en dan....

Brand sprong op.

— Altijd bedaard blijven, grootvorst Peter Andrejef, zei de adjudant kalmeerend, vergeet nooit wat je aan je stand verplicht bent. Kalmte is vóór alles noodzakelijk!

— Waar zal ik die vandaan halen, als jou het zwaard van Damokles boven het hoofd hangt?

Raffles haalde zijn schouders op, doch gaf geen antwoord.

De heeren gingen naar den spijswagen.

Charly Brand genoot weinig van den goed toebereiden maaltijd, maar Raffles stelde zich dapper te weer en liet zich alle gerechten uitstekend smaken.

— — — — —

De avondschemering daalde neer over het Russische landschap, waardoor de trein voortrolde, toen de valsche grootvorst en zijn adjudant weer naar den slaapwagen terug keerden.

— Ziezoo, zei Raffles, nu zullen we het ons een beetje gemakkelijk maken en de koffers zoodanig pakken, dat we ieder oogenblik den trein kunnen verlaten, als de politie ons op het spoor is. Drie uur kunnen we rusten en dan aan 't werk!

Raffles sliep daarna kalm en rustig in en om elf uur 's avonds werd hij weer wakker, het uur, dat hij voor de uitvoering van zijn plan had gekozen.

Charly Brand echter woelde rusteloos op zijn legerstede heen en weer. Hij kon den slaap onmogelijk vatten.

Duizend dingen dwarrelden er door zijn hoofd en toen hij eindelijk tegen half elf insliep, droomde hij van een grootvorst, van een arme boeren-vrouw met twee kinderen, van een telegrafist in Moscou, van den herbergier in Tsjeremkoff, den starosta met den brief en van een menigte politiemannen, die hem naar Siberië overbrachten, waarheen hij als misdadiger tot levenslangen dwangarbeid was verbannen.

John Raffles alleen zag hij niet en tevergeefs riep hij hem.

Eindelijk ontwaakte hij, badend in zweet.

Raffles stond voor hem met de onafscheidelijke sigaret in den mond.

— 't Is tijd, Charly. Ik ga het goud halen!

Brand sprong op van zijn legerstede.

Hij wilde zijn vriend nog eens waarschuwen. Maar één enkelen blik op diens vastberaden trekken waarschuwden hem dit maar liever niet te doen.

Voorzichtig liet Raffles het groote venster naar beneden aan den kant van den trein, die niet door den helderen maneschijn werd belicht en staarde in den donkeren nacht.

Donderend ratelde de trein over de rails voort.

En nu begon Raffles het levensgevaarlijke werk.

Hij klauterde door het venster en kroop over de treeplanken langs den trein.

Met angstig kloppend hart keek Brand hem na.

Plotseling was Raffles verdwenen.

Brand kon een schreeuw niet onderdrukken. De schrik was hem in de leden geslagen, zijn slapen bonsden, het was hem alsof hij krankzinnig werd.

Gelukkig had geen sterveling zijn angstkreet gehoord. Deze was verloren gegaan in het ratelen, bonken en stooten van den trein.

Brand vloog nu naar den anderen kant van den wagon, waar de maan helder de vlakke belichtte.

Ook hier was niets van Raffles te ontdekken. Nu maakte de trein een bocht naar rechts.

Wat was dat? Wat lag daar op de rails?

Brand kon duidelijk een donkere gedaante onderscheiden. Maar of het een menschelijke gestalte was, wist hij niet zeker. Maar het voorwerp, wat het dan ook wezen mocht, bewoog zich niet, het lag stil, zooals een mensch die dood of zwaar gewond is.

Brand spande zijn oogen zooveel mogelijk in en hij boog zich zoo ver hij kon uit het portier.

Nu was de trein de bocht uit en het voorwerp verdween in de nachtelijke duisternis; de trein snelde voort.

Brand werd door een groote droefheid overmand. Hij zag zich zelf in die dwaze kleedij, die grootvorstelijke uniform, die hij als een mas-

keradepak om zijn leden voelde en hij bedacht een oogenblik wat zijn lot zou zijn, wanneer die gestalte, die hij gezien had, eens werkelijk van Raffles mocht geweest zijn. Hij had die kostbare bonte kleeding, die gouden épauletten, die

ridderorden wel van het lichaam willen rukken.

Maar hij deed niets van dat alles. Een groote weemoed overviel hem, hij boog het hoofd, sloeg zijn handen voor het gelaat en weende als een kind.

Hoofdstuk VII.

Een griezelig heldenstuk.

Wij willen thans eens zien wat er met Raffles gebeurd was, nadat hij als een acrobaat met onnavolgbare vlugheid en behendigheid door het portierraam was geklauterd en uit het gezicht van zijn vriend verdwenen was.

Dat kruipen langs de treeplanken was al reeds geen gemakkelijk werk. De trein reed met verdubbelde snelheid om den verloren tijd in te halen, hij moest oppassen, dat men hem uit de portieramen niet opmerkte, zoodat hij zich zoo klein mogelijk moest maken. Stof, kolengruis, zand, heete stoom, petroleumdamp vloog hem in het gelaat en dreigde hem te verstikken, maar moedig en met ware doodsverachting klemde hij de tanden op elkaar en vervolgde zijn weg.

Eindelijk had hij het einde van den wagen bereikt. De wagen, die nu kwam was de goederenwagen, waarin de lijkstond en een zegevierend lachje kwam op zijn gelaat.

Toch moest het moeilijkste gedeelte van zijn werk nog aanvangen.

Toen hij aan het einde van de treeplank was aangekomen, trachtte hij den toestand te overzien.

Dáár waren de buffers en de koppeling, die den eenen wagen met den andere verbond.

Zou hij daarover kunnen springen? Het was hoogst gevaarlijk, zelfs bijna onmogelijk. Als men een misstap deed, als men uitgleed of door het heen en weer slingeren van den trein van de treeplank werd afgeschud en op de rails viel, zou een afschuwelijke dood het onvermijdelijke gevolg zijn.

Raffles besloot op een andere wijze te werk te gaan. Zich met één hand aan de treeplank vastklemmend, tastte hij met de andere hand in den zak en haalde daaruit een klein instrumentje te voorschijn, dat niets anders dan een bijzonder soort boor scheen te zijn.

Hij zette dat, zoover zijn arm reikte, in het hout van den wagen en dreef de boor met kracht in het hout. Nadat hij het werktuigje er weer uit had gehaald, tastte hij nogmaals in zijn zak en haalde er een ijzeren beugel uit,

die van een schroefdraad was voorzien. Langzaam maar zeker dreef hij dien in het hout.

Toen hij er mede klaar was, knikte hij tevreden. Maar het zweet parelde hem van inspanning op het voorhoofd, terwijl de ijskoude wind zijn vingers half deed bevriezen.

Nu stond hij op, wischte zich het vochtige voorhoofd af, blies eens in zijn handen en begon hetzelfde te doen met een anderen beugel, maar nu op armhoogte. Toen deze beugel er in zat, stapte hij doodbedaard met een voet in den onderste beugel en hield zich met zijn linkerhand in den bovensten beugel vast.

Op deze wijze was hij veel dichterbij de buffers gekomen. Maar wel moest hij nog springen van den beugel tot op den buffer van den waggon. Deze sprong moest om den hoek worden gedaan; als de voet uitgleed, zou terstond de dood volgen.

Raffles sprong.

Eén oogenblik zweefde hij in de lucht, toen kwam hij neer en het gelukte hem, nog tijdig zijn evenwicht te herstellen.

Dit was het oogenblik, dat Brand zijn vriend had gezien, waarna deze door den achterwand van den waggon aan zijn oog werd onttrokken.

Raffles klom nu verder langs den waggon en het gelukte hem aldra de plaats te vinden, waar de doodkist stond.

De meesterdief had een grooten, leeren zak omgehangen, die diende om den schat te verbergen. Allerlei instrumenten, als boren, steekzagen, tangen, een elektrische lantaarn en een strik had hij bij zich.

De bodem van den goederenwagen bestond uit hout van tamelijke dikte, maar tegen stalen werktuigen was hij toch niet bestand.

Spoedig had Raffles, die zich aan ankers en veeren met touwen had vastgemaakt, zich in liggende houding vastgesnoerd. Nu kon hij met de steekzaag gaan werken.

Het gedruisch van den arbeid was door het vreeselijke lawaai, dat de trein veroorzaakte, niet te hooren. Het duurde dan ook niet al te

lang of Raffles had in den bodem van den goederenwagen een rond gat gezaagd, groot genoeg om er zijn hand door te steken.

Het uitgezaagde stuk hout bewaarde hij om het later weer vast te klemmen, als de roef was volbracht.

De opening was juist onder de doodkist gezaagd. Nu had Raffles vrij spel.

Eensklaps hoorde hij de remmen knarsend aanslaan, de trein naderde een station. De locomotief floot, de remmen werden nog meer aangehouden, de geweldige vaart verminderde en ten slotte stond de trein stil.

Dat was een gevaarlijke toestand!

Zoolang de trein in volle vaart was, behoefde Raffles geen ontdekking te vreezen, maar aan het station kon hij gezien worden. Hij maakte in allerijl de touwen los, waarmee hij zich had vastgebonden.

Daarna liet hij zich op den grond glijden en krom naar den kant, waar geen menschen waren.

Terwijl de trein een tijdlang stil stond, keek Raffles eens rond om den toestand goed te overzien. De goederenwagen, waarin de doodkist lag, was slechts spaarzaam verlicht.

De soldaten stonden voor het open gedeelte van den wagen en keken over de vlakte. Zij schenen zich te vervelen en bemoeiden zich weinig met het overschot van den dooden generaal.

Waarom ook? Die beenderen zouden niet wegloupen.

Brand had van het oponthoud van den trein gebruik gemaakt om de coupé te verlaten en naar zijn vriend om te kijken.

Hij liep voorzichtig naar den goederenwagen, waarin het lijk verborgen was en deed toen alsof iets van hem op den grond was gevallen, opdat hij onder den wagen zou kunnen zien.

Maar van Raffles was geen spoor te ontdekken. Deze stond aan den anderen kant en was in de duisternis onzichtbaar.

Zielsbedroefd keerde Brand terug naar den waggon, die voor den grootvorst was gereserveerd en geheel gebroken viel hij neer op de kussens.

Toen het signaal tot vertrek gegeven werd, kroop Raffles weer te voorschijn en ging naar zijn oude plaats.

Nu kon hij den laatsten hinderpaal uit den weg ruimen.

Hij zaagde voorzichtig een ronde opening in de doodkist en daar stroomden als een gouden vloed de blinkende geldstukken in de leeren tasch.

Het was gelukkig, dat de trein zoo'n oorverdovend geweld maakte, hetwelk het geluid, dat de geldstukken maakten, geheel en al overstemde.

De lederen tasch kon den gouden last nauwelijks dragen.

Het gewicht was niet onaanzienlijk en daarom beladen moest Raffles weer naar zijn waggon terug, terwijl hij eerst nog alles in den toestand moest brengen, zooals het geweest was.

Dat kostte geen geringe inspanning. Maar Raffles stond nergens voor. Het welslagen van zijn plan had hem bovendien in een uitstekend humeur gebracht, zoodat geen moeite hem te veel was en weldra krom hij weer van onder den goederenwagen vandaan, zich aan ankers en kettingen vastklemmend en zich behendig op de buffers werkend.

Spoedig stond hij weer op de treeplank van zijn waggon, maar vóór dat hij weer naar het portiervenster terugging, draaide hij de twee beugels uit den wagen en stak ze in zijn zak. Als men ze daar gevonden had, zou dat argwaan hebben gegeven.

Intusschen was Brand de wanhoop nabij. Eerst had hij zijn droefheid den vrijen loop gelaten, maar nu die eenigszins verminderd was, begon hij zich weer rekenschap te geven van de werkelijkheid en na te denken over hetgeen hem te doen stond.

Hij moest den trein bij het eerste het beste station verlaten en wel in gewone burgerkleeding. Hij zou zijn puntbaardje afdoen, zoodat niemand in hem den gouverneur kon herkennen.

Reeds had hij zijn jas uitgetrokken en was hij bezig met de knopen van zijn andere kleedingstukken, toen hij eensklaps een bekende, vroolijke stem achter zich hoorde zeggen:

— Halo, Charly, wat ga je nu doen? Ben je nog niet uitgeslagen en ga je weer naar bed?

Brand keek om en staarde regelrecht in de oogen van zijn vriend, die weer doodbedoord door het portiervenster krom en de lederen tasch vol met goudstukken in het net slingerde.

Brand hoorde het rinkelen der goudstukken en het kraken van het net.

Hij behoefde niet te vragen of Raffles in zijn voornemen geslaagd was. Hij trok met één zwaai zijn met gouden tressen versierde jas weer aan en had Raffles wel om den hals willen vallen.

Maar deze, die dit zag, weerde zijn vriend lichtig af.

— Wacht even, Charly, met die gekheid, daar is nu geen tijd voor. Zoo aanstonds stopt de trein aan het station Kursan. Ik zal me een weinig verkleeden en mijn gezicht iets veranderen, want ik moet er daar uit. Ik heb nog een appeltje met Ortschkoff te schillen.

Hij gaat met de koffers naar Moskou terug en stapt af in Grand Hotel, maar nu onder je eigen naam.

— Moet ik naar Moskou terug? vroeg Brand, die daar niets geen zin in scheen te hebben. Wat moet ik daar op mijn eentje doen?

— Dat heb ik je al gezegd, Charly, je moet als Mr. Brand uit Londen in het Grand Hotel gaan logeeren.

— Waarom?

— Dat kan ik je nu nog niet zeggen, maar je zult spoedig van me hooren. Toe, Charly,

vraag nu niet verder, maar maak een beetje voort. Straks stopt de trein en dan moeten we allebei gereed zijn.

De trein floot reeds en de vrienden moesten zich haasten.

Echte Turksche Tabak wordt
verwerkt in de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VIII.

Raffles als detective.

Toen de trein stopte stapten uit den gereserveerden wagen twee heeren, die in het minst niet geleken op Grootvorst Andrejef en diens adjudant.

De langste der twee zei tot zijn metgezel:

— Vlug Charly, jij gaat met de bagage zoo lang in de wachtkamer en je weet het, niet waar, bij vertrek van den eersten trein in omgekeerde richting naar Moskou terug, stap je in. De rest weet je.

De twee scheidden met een handdruk en het volgende oogenblik waren beiden in de menigte verdwenen.

Daar het oponthoud aan dit station niet lang duurde, zocht Raffles, dien de lezers natuurlijk reeds hebben herkend als de langste der twee heeren, die den waggon verlieten, de coupé op, waarin gouverneur Ortschkoff was gezeten en toen hij dat wist, ging hij vlug naar de restauratie-zaal om daar wat te gebruiken, want zijn halsbrekende toeren hadden hem den noodigen dorst bezorgd.

Hij zorgde weer bijtijds aanwezig te zijn en stapte, juist toen de trein op het punt stond te vertrekken, bij den gouverneur in de coupé.

Deze keek alles behalve vriendelijk over dit onverwachte gezelschap, waarop hij niet zeer gesteld scheen en trok zich gemelijk en uit zijn humeur in zijn hoekje terug. Hij sloot de oogen en hield zich slapend. Dit deed hij natuurlijk om een gesprek te vermijden.

Maar dat was niet naar den zin van Raffles, die juist een praatje met hem had willen beginnen. Hij liet zich daarom niet afschrikken door de teruggetrokkenheid van den hoogen sinjeur, maar haalde een notitieboekje uit zijn zak, dat hij begon door te bladeren.

Terwijl hij dit deed mompelde hij allerlei na-

men van steden en personen, gedroeg zich een weinig geheimzinnig, zat nu eens peinzend naar het plafond van den wagen te staren, om dan weer plotseling op te springen en eenigen tijd uit het portierraampje te kijken.

Dit duurde zóo lang tot de gouverneur, die dat zenuwachtige gedoe ook nerveus maakte, het niet langer kon uithouden en zijn reisgezel vroeg of hij zich niet wat kalmer kon houden.

Raffles maakte een buiging en zei, dat hij het zou beproeven, maar dat het hem anders niet kwalijk te nemen was, als hij zich wat zenuwachtig gedroeg, daar hij een gevaarlijk misdadiger op het spoor was.

Dit maakte dat de gouverneur uit een ander vaatje ging tappen. Hij was plotseling vol belangstelling en stelde zich met den noodigen ophef aan Raffles voor. Deze gedroeg zich alsof het een groote eer voor hem was kennis te mogen maken met een zoo hooggeplaatst ambtenaar, maar liet er meteen op volgen, dat hij een hoog geplaatst ambtenaar was van de Engelsche crimineele politie en Sir George Cruston heette.

Nu werd Ortschkoff zeer spraakzaam en hij vroeg of Cruston niet bereid was hem wat meer inlichtingen omtrent zijn missie te geven, daar hij daar zeer veel belang in stelde.

Raffles vertelde hem nu, dat hij opdracht van zijn regeering had gekregen om den bekenden en beruchten Gentleman-Inbreker John Raffles alias Lord Edward Lister te achtervolgen en indien hij kon, gevangen te nemen.

Hij bevond zich thans op deze lijn omdat hij zeker meende te weten, dat dat brutale heerschap, dat nu letterlijk nergens voor terug deinsde, in een der wagens de reis medemaakte.

— En, voegde Raffles er langs zijn neus weg bij, dan heeft hij natuurlijk wat in het zin en is

hij van plan weer een brutalen roof te bewerkstelligen, want voor zijn plezier reist men niet in den winter in dit koude land.

Terwijl hij dit alles vertelde, had hij goed op de gelaatstreken van zijn overbuurman gelet. Er was een merkwaardige verandering op diens gelaat gekomen.

Ortschkoff had eerst met een ongeloovig gezicht toegeluisterd, maar toen Cruston heel kalm bleef en met groote zekerheid sprak, had hij het benauwd gekregen. Een schuldig geweten is nooit gerust en toen hij van dien beruchten misdadiger hoorde, dacht hij direct aan den schat, dien hij in de doodkist vervoerde.

— Dat is zeer interessant wat u mij verteld hebt, zei Ortschkoff, maar ik geloof niet, dat er in dezen trein veel te stelen valt, want het is een personentrein en er is bovendien een goed militair geleide aanwezig.

— O, dat beteekent anders voor dat heerschap niets, zei Raffles. Aan dergelijke dingen stoort hij zich al heel weinig en bovendien, hij weet er altijd wat op te vinden dat een dergelijk militair geleide eerder in zijn voor- dan na-deel uitvalt.

— Hoe dat? vroeg de gouverneur verwonderd.

— Wel, zooals ik gehoord heb, heeft de vent zich thans vermomd als grootvorst Andrejef en nu ben ik op zoek naar dat hooge personage om te zien of dat werkelijk een vermomd misdadiger is. Maar ik heb tot dus verre niets gezien van een zoo hoog geplaatst persoon. Maar wat scheelt u baron Ortschkoff? riep Raffles ten slotte uit, toen hij zag dat Ortschkoff wankelde en naar zijn hoofd greep.

Terwijl Raffles sprak was Ortschkoff aschgrauw geworden. Hij dacht onmiddellijk aan zijn geld in de doodkist en wist zich te herinneren, dat grootvorst Andrejef met adjudant te Volotchok in den trein was gestapt.

Het duurde geruimen tijd voor hij zijn spraak kon terug krijgen en toen hem dat eindelijk gelukte, riep hij uit:

— Laat onmiddellijk den trein stoppen, Sir Georg, want die man is in den trein, zoo zeker als ik gouverneur Ortschkoff ben!

— Wat zegt u daar? riep Raffles kwasi verwonderd uit, is er een grootvorst in den trein? Nu, maar dan is het zaak, dat wij den trein zoo spoedig mogelijk laten stoppen, want anders ontsnapt hij ons nog. Ik heb niets gezien, toen wij aan het vorige station stil hielden.

— Ik... ik... ik weet het zeker, bracht Ortschkoff er hakkelend uit, trek aan de noodrem, trek... vlug!

Maar Raffles bewoog zich niet. Zoo'n haast was er niet bij, vond hij, al zei hij dat natuurlijk niet.

— Pardon, baron, zei hij met een zuurzoet lachje, wanneer Raffles inderdaad in den trein zit, dan blijft hij er toch zeker minstens tot de volgende stopplaats inzitten. Hij kan niet in volle vaart uit den trein stappen. Dus we kunnen zoo lang wachten.

— Dat kunnen wij niet, schreeuwde Ortschkoff, haast buiten zich zelf van angst, de kerel is een gemeene gauwdief en we moeten hem hebben vóór... vóór...

— Welnu? Vóór? vroeg Raffles hoogelijk verwonderd kijkend.

Ortschkoff merkte, dat hij zich zelf verraden had en nu wel verder moest gaan.

— Wel, voor hij het geld gestolen heeft.

— Welk geld, vroeg Raffles.

— Het geld, het belastinggeld, dat ik in dezen trein vervoer en dat ik aan de regeering moet afdragen. Als hij dat ruikt ben ik verloren.

— Zoo? zei Raffles ten hoogste verwonderd, dat is wat anders, ja, dan moeten we hem zoo spoedig mogelijk zien te arresteren.

— Trek dan aan de noodrem! riep Ortschkoff.

— Pardon, zei Raffles met een zoetsappig lachje, dat doe ik liever niet. Er wordt natuurlijk navraag naar gedaan, wie aan de rem heeft getrokken en als vreemdeling zou ik me moeten legitimeeren en een verklaring geven. Dat zou mijn plannen bekend maken en het is beter, dat men daar voorloopig nog iets van af weet.

— Wat dan? riep Ortschkoff woest uit.

— Wel, Excellentie, trekt u dan aan de noodrem, zei Raffles lachend. Het is toch heel eenvoudig en men zal u dat niet kwalijk nemen, in de eerste plaats niet, omdat u een geldige reden kunt opgeven en verder niet omdat u een hooggeplaatst persoon zijt, die zoo iets wordt toegestaan.

Ortschkoff begreep, dat er voor hem niets anders opzat dan te gehoorzamen. Want hoewel hij vreesde zich door dit alles te verraden, wilde hij toch liever dat risico loopen, dan de kans om zijn geld te verliezen. Hij was in eens doods bang geworden voor dien Lord Lister van wiens daden hij al zoo veel gelezen had.

Het volgende oogenblik had Ortschkoff het loodje van de noodrem verbroken en trok hij den beugel naar beneden.

Een plotseling geknars der remmen en midden in de steppe stond de trein stil.

De meeste reizigers staken hunne hoofden uit de portieramen, daar zij een nieuw oponthoud vreesden en nu zagen zij tot hun verwondering hoe uit een der coupés een driftig heer stapte in de uniform van gouverneur gekleed, die zich gevolgd door een deftig heer in een pels, naar voren begaf.

De goederenwagen, waarin de doodkist stond,

was nogal vooraan geplaatst en na eenigen tijd kwamen de twee, gevolgd door eenige hoofd-conducteuren, daar aan.

Baron Ortschkoff wees onmiddellijk naar den wagen, waarin de pseudo-grootvorst en diens adjudant volgens hem moesten zitten, maar bij opening der portieren bleek, dat de wagen geheel verlaten was en zich zelfs geen enkel kofertje meer in het net bevond.

Ortschkoff barstte in een luid gejammer uit.

— Verdwenen! Verdwenen! riep hij uit.

— Welnu wat zou dat? zei Raffles, die heel kalm bleef. Dan is hij maar weg. Den volgenden keer zullen we misschien gelukkiger zijn.

— Ach neen, dat is het niet, jammerde de gouverneur, maar hij heeft natuurlijk zijn slag geslagen.

— Waarom zegt u dat? vroeg Raffles verwonderd. Weet u dat zeker? Waar is uw geld dan geborgen. Hebt ge het al gemist?

— Neen, dat niet, maar ik ben er bijna zeker van. Laten we er maar direct naar gaan kijken.

Terwijl hij deze woorden sprak, begaf de gouverneur zich naar den goederenwagen, waar hij inklom.

— Wat gaat ge nu doen? vroeg Raffles nog steeds de grootste verwondering toonend, gaat ge in den lijkwagen? Daar zal Raffles toch zeker niet zijn!

— Stil, zei de gouverneur, zijn bevende vingers op zijn lippen leggend, stil, wat ik u bidden mag. Niemand behoeft het te vernemen, maar om vooral veilig te zijn, heb ik het geld in een lijk-kist laten pakken. Mijn neef was gestorven en diens lijk zou met militair geleide worden vervoerd. Ik heb toen van de gelegenheid gebruik gemaakt om het geld in een doodkist te doen. Het lijk van mijn neef volgt later. Ik kon toen profiteeren van het militair geleide.

— Zoo? zei Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen, ik begrijp het nog wel niet heelemaal, maar u zult het me straks wel beter uitleggen. Laten we nu maar eerst eens zien, of het geld er nog is. Ik denk van wel, want als de soldaten niets hebben gemerkt, kan het natuurlijk niet gestolen zijn.

Ortschkoff liet nu een der manschappen het deksel losschroeven, maar nauwelijks was dit gedaan, of Ortschkoff uitte een wilden kreet en viel voorover op zijn knieën. Met zijn beide handen haalde hij eenige tientallen goudstukken te voorschijn; dat was alles wat er in de kist was overgebleven.

De soldaten waren zeer verbaasd, dat er geen lijk, maar enkele goudstukken in de kist lagen, terwijl Raffles ook de grootste verwondering liet blijken, niet zoozeer om het feit, dat er goud in de kist lag, maar meer van wege den diefstal,

die er volgens den bestolen gouverneur gepleegd was.

Terwijl de gouverneur daar zoo wanhopig op zijn knieën lag en steen en been klaagde, kwamen de conducteurs om hem heen staan en vroegen of de trein verder mocht gaan. Want niet alleen werden de reizigers, die van dit tweede opont-houd niets begrepen, ongeduldig, maar het was gevaarlijk ook, daar er spoedig een tweede trein kon komen op dezelfde lijn en daar er geen onveilig sein was gegeven, zou er een botsing kunnen ontstaan.

Tegen dit argument viel niet te strijden en de beide mannen begaven zich weer naar hun coupé. Ortschkoff jammerde, om een hart te doen breken.

Toen zij weer in hun coupé zaten en de trein, na gestopt te hebben, zich weer in beweging had gezet, zei Raffles tot den wanhopigen gouverneur:

— Wilt u mij eens vertellen, baron, wie, behalve u nog meer van het geheim afwist, dat er geld in plaats van een lijk zou worden vervoerd en ook zou ik wel graag willen weten, waarom u al die veiligheidsmaatregelen hebt genomen.

— Wat deze laatste vraag betreft, moet ik u het antwoord schuldig blijven Sir Georg, zei Ortschkoff, met een trotschen blik. Dat zijn mijn zaken!

— O, neem mij niet kwalijk, hernam Raffles, heel beleefd, ik vroeg het slechts om het onderzoek te vergemakkelijken. Het wil er bij mij namelijk niet in, dat het geld gedurende de reis is gestolen. Ik acht daar zelfs een Raffles, een Lord Lister, niet toe in staat.

Zooals duidelijk blijkt, hebben de soldaten niets gemerkt. Zij hebben zich niet uit den wagen verwijderd en het goud kan toch ten slotte niet onzichtbaar door de lucht vliegen en uit de kist in handen van den dief terecht komen.

Ik voor mij heb de vaste overtuiging, dat er wel een dief is geweest, maar een dief, die zijn slag reeds had geslagen, vóór de trein zich in beweging zette. Vandaar mijn vraag wie behalve u nog meer in het geheim was ingewijd.

— Wel hel en duivel, schreeuwde Ortschkoff opgewonden, terwijl hij blauw in het gelaat werd van woede, wel, hel en duivel, alleen die vervloekte Barjatinsk, mijn districtschef weet er van, maar ik zou nooit hebben gedacht, dat hij mij bestolen zou hebben.

Raffles zeide niets, maar haalde zijn schouders op.

— Wilt gij mij helpen, Sir Georg, om den dief te ontmaskeren? vroeg hij aan Raffles.

— Wel, natuurlijk baron, met genoegen, we zullen hem gevangen nemen.

— Als hij werkelijk de dader is en daaraan twijfel ik niet meer, zal hij het nooit willen bekennen.

— Het komt er maar op aan, hoe men de zaak aanpakt.

— Denkt gij het te kunnen?

— Ik zou een slecht detective zijn, als ik het niet kon.

— Maar wat zal het helpen? Natuurlijk heeft hij het gestolene reeds in veiligheid gebracht! zei Ortschkoff, die uit eigen ervaring wist, hoe men doet met achtergehouden gelden.

— Er bestaan middelen, om zelfs den brutaalsten misdadiger tot bekentenis te brengen, zei Raffles kalm. Zijn slecht geweten zal een groote rol spelen. Wij zullen eens zien of mijn middel helpt. Ik zal met u mee gaan naar Moscou, want wij moeten direct terug!

— Dat doet mij genoeg! Ik zal gaarne gebruik maken van uw vakkundige en gewaardeerde hulp.

Het was intusschen volkomen dag geworden. Raffles begaf zich met den gouverneur naar den restauratiewagen, waar zij, naar Russische gewoonte, de thee gebruikten.

Het gesprek van alle reizigers draaide natuurlijk om het voorgevallene van dien nacht, dus in de eerste plaats om Raffles.

Men bewonderde den onverschrokken dief meer dan men hem vreesde, want allen hadden bemerkt, dat zij zelf niet bestolen waren.

Den generaal beklagde men weinig, want het geld, dat gestolen was, had aan de Regeering behoord en deze kon het verlies wel dragen.

Men lachte om de voortreffelijk geslaagde list met de doodkist. Voorwaar, de berooving van de door soldaten bewaakte kist was een meesterstuk.

Tegen acht uur kwam de trein in Nischne-Udinsk aan, een plaats aan het riviertje de Uda of Tschuna.

Hier wachtte den reizigers een nieuwe verassing.

De trein mocht niet dadelijk het station binnervaren, maar moest op ongeveer honderd meter afstand blijven staan.

Daar scheen een geheel leger te zijn opgesteld.

Agenten van politie, gendarmen en geheime agenten waren daar aanwezig en een geheele compagnie kozakken omsingelde het terrein, zoodat geen muis had kunnen ontsnappen.

Zooals Raffles had vermoed, was het optreden van den pseudo-grootvorst reeds bekend geworden en waren telegrafisch maatregelen genomen om den misdadiger en zijn medeplichtige te snappen.

Helaas was ook nu weer, zooals dat zoo dikwijls gaat, alle moeite voor niets. De vermetele, die zijn slachtoffers steeds onder de schuldigen zocht, was ontsnapt!

Maar de politie doorzocht den trein nauwkeurig. Wie geen voldoende identiteitsbewijzen

bij zich had, werd onherroepelijk gearresteerd.

Raffles had natuurlijk volledige papieren op den naam van Sir George Cruston en daar hij geen bagage bij zich had, liet men hem volkomen ongemoeid.

Gouverneur Ortschkoff nam intusschen de gelegenheid waar om bij de politie te Nischne-Udinsk aangifte te doen van den diefstal. Hij was van plan om, wanneer hij met behulp van Sir Georg Cruston het geld werkelijk los zou krijgen van Barjatinsk, dit bedrag geheel en al achter te houden. Barjatinsk — zoo redeneerde hij — zou zich wel wachten hem te verraden en de diefstal der belastingen op de Russische spoorlijn was immers officieel vastgesteld. Nu kon hij prachtig in troebel water visschen en een dubbelen buit verwerven.

Tot groote ergernis der reizigers werd alles wat zich in den trein bevond, grondig onderzocht. De wagons werden totaal leeg gepakt, koffers, reistasschen, hoedendozen, zelfs parapluie-foudraals, alles werd doorzocht en niet steeds geschiedde dit even voorzichtig.

Raffles slenterde, een sigaret rookend, langzaam heen en weer, alsof de geschiedenis hem niet aanging en hem ook geen belang inboezemde. Na een tijdje echter beklagde hij zich over het oponthoud en wist eindelijk gedaan te krijgen, dat het onderzoek werd stop gezet en de trein kon vertrekken.

Toen de trein eindelijk te St. Petersburg aankwam, informeerde Ortschkoff direct wanneer hij naar Moscou terug kon en daar dit niet spoedig genoeg naar zijn zin kon geschieden, bestelde hij voor eigen rekening een extra-trein, bestaande uit locomotief, tender en een enkel salonrijtuig.

Daar er aan geen enkel station werd gestopt en de trein slechts één keer enkele minuten moest wachten om een bliksemrein te laten passeeren, kwamen zij reeds dienzelfden avond te Moscou aan en zonder verder tijd te verliezen begaven Ortschkoff en Raffles zich per slede naar het gouvernementsbureau, waar de gouverneur en de districtschef niet alleen hun bureaux, maar ook hun particuliere kamers hadden.

Toen zij daar aankwamen, stond Barjatinsk juist gereed om naar het Casino te gaan, waarschijnlijk om met een deel van het geld, dat hij achtergehouden had en uit de zakken van Pafflof had gehaald, te gaan spelen.

Graaf Barjatinsk was niet weinig verrast den gouverneur, dien hij te St. Petersburg dacht, zoo plotseling voor zich te zien.

Ortschkoff liet er geen gras over groeien, wenkte zijn chef hem te volgen en zei op Raffles wijzend:

— Mag ik je even voorstellen aan Sir Georg

Cruston, hoofd-inspecteur van Scotland Yard, het bekende Engelsche detective-bureau. In zijn tegenwoordigheid verzoek ik u dringend mij het geld terug te geven, dat ge vergeten hebt in te pakken.

De districtschef schrok en werd wit tot zijn lippen toe. Maar hij schrok, omdat zijn geweten in het algemeen niet zuiver was, doch niet omdat hij zich aan de geuite beschuldiging schuldig waande. Hij had naar zijn meening den gouverneur rijkelijk zijn aandeel in den buit gegeven.

Toen hij zich eindelijk weer voldoende meester was geworden om te spreken, zei hij:

— Mijnheer de gouverneur, ik weet waarlijk niet hoe ik uw woorden moet opvatten, ik ben mij in deze van geen schuld bewust, wanneer het geld niet in de kist aanwezig was bij uw aankomst te St. Petersburg, dan is het er onderweg uit gestolen.

— Dat dachten wij in den beginne ook. Maar de kist was niet geopend en nog geheel en al dichtgeschroefd. De kozakken hebben den schat geen oogenblik verlaten. Het geld moet dus al ontbroken hebben, graaf Barjatinsk, voordat de kist in den goederenwagen werd geplaatst.

De districtschef werd woedend.

— Mijnheer de gouverneur! Hoe kunt gij mij van een dergelijken lagen streek beschuldigen. Denkt ge, dat ik het geld heb verduisterd?

Ik zweer u, dat ik het geld in de kist heb gedaan en ik ben dan ook niet van plan één kopeke schadevergoeding te geven.

Dat maakte den gouverneur woedend.

— Niet één enkele kopeke, graaf? Vergeet niet, dat ik uw chef ben en u elk oogenblik kan ontslaan.

— Dat zult ge niet doen, mijnheer de gouverneur, antwoordde Barjatinsk op kouden, snijdenden toon.

— Waarom niet?

— Vraagt ge dat nog? Omdat het u ook uw betrekking zou kosten! In hetzelfde oogenblik namelijk, dat ge me uit mijn ambt zoudt ontslaan, zou ik een brief zenden naar de regeering, waarin ik eenvoudig verklaarde, dat gouverneur Ortschkoff mijn medeplichtige is. Hij heeft niet alleen alles afgeweten van mijn plichtverzuim, maar hij heeft onrechtvaardige belastingen opgelegd en groote sommen gestolen.

De gouverneur liet een kreunend geluid hooren. Het was maar al te waar!

Hij was medeplichtige! Hij had geroofd en bedrogen en nu kon hij moeilijk de openbare aanklager worden.

Barjatinsk zag den tweestrijd van zijn chef en vroeg:

— Blijft ge bij uw voornemen, mijnheer de gouverneur, om mij te willen aanklagen?

— Neen, neen! zei Ortschkoff op doffen toon, ik zal geen aanklacht jegens u indienen. Alles blijft bij het oude!

— Nu? vroeg Raffles, die zich gedurende het gesprek der twee mannen verwijderd had. Hij wist natuurlijk, hoe dat gesprek moest afloopen.

De generaal waagde het niet, Raffles aan te kijken.

— Nu? vroeg deze nogmaals. Hoe is het gegaan met den graaf?

— Er is niets met hem te beginnen. Ik geef het op.

— Wat? riep Raffles uit, heeft hij niet bekend?

— Neen!

— Dan zal ik er hem toe moeten dwingen!

— In naam van alle duivels, doe dat niet, Sir George! Het zou toch niets baten. Ik geloof inderdaad, dat hij dit keer onschuldig is en ik ga hoe langer hoe meer overhellen tot de meening, dat het toch inderdaad Raffles geweest is, die er iets op heeft gevonden om het geld uit de kist te rooven.

— Ach wat, Raffles! Altijd maar Raffles! riep deze uit, ik zal u bewijzen, dat Barjatinsk schuldig is.

— Neen, neen, doe dat niet. Het zou niets baten en als ge hem misschien tot bekentenis dwong, zou hij zich wreken.

— Wreken? Op wien? vroeg Raffles. Toch niet op mij? Laat hij dat maar gerust doen. Ik ben niet bang voor hem.

— Neen, niet op u, maar op mij?

— Op u? Zijt gij dan zijn chef niet? Gij hebt toch immers niets van hem te vreezen, tenzij... tenzij... tenzij gij zijn medeplichtige zijt.

Ortschkoff kromp bij het hooren van deze woorden ineen.

Maar Raffles deed alsof hij dat niet merkte en ging op luchtigen toon voort:

— En daar is natuurlijk geen sprake van, niet waar?

— Neen, natuurlijk niet, gaf Ortschkoff hakkelend ten antwoord.

— Welnu, dan kan het u ook niet anders dan aangenaam zijn, als ik den waren schuldige ontmasker, wacht hier een oogenblik, het zal niet lang duren.

Met deze woorden ging Raffles het vertrek binnen, terwijl Ortschkoff alleen achter bleef.

Deze viel op een stoel neer, bedekte zijn gelaat met de handen en kermde:

— Nu is het gedaan, groote George, wat zal er nu gebeuren. Ik ben verloren!

Hoofdstuk IX.

Raffles als rechter.

Raffles trad de kamer van den districtschef binnen.

— Wat wilt gij hier? vroeg de graaf hem op barschen toon.

— Ge zult mij zeker wel veroorloven, dat ik plaats neem? vroeg Raffles op hoffelijken toon. In fatsoenlijke kringen is het de gewoonte niet, den gast te laten staan, vooral niet als men zelf zit!

Een blik van vlammenden haat schoot uit de oogen van den graaf.

— Gij zijt mijn gast niet! Ge zijt een indringer! brulde hij. Verlaat onmiddellijk de kamer!

— Eén oogenblik, graaf! Ik heb slechts een kleine aangelegenheid met u in het reine te brengen!

— Maar ik heb geen lust om met u te rede-neeren!

— Dan zal het zonder lust moeten gaan, heer graaf, zei Raffles koel. Ik heb u slechts één vraag te stellen. Zeg mij alleen maar waar uw secretaris Paffos is.

De graaf schrok bij het hooren van dezen naam en kromp in elkander.

Wist deze vreemdeling misschien meer dan goed was?

— Hebt ge mij nog iets te zeggen? vroeg toen de graaf plotseling.

— Ik heb, zei Raffles, een paar dagen in het Grand Hotel gelogeerd.

De graaf verbleekte.

In het Grand Hotel? Wat had hij daar gedaan?

— Ik weet niet, of het u bekend is, graaf, dat dieven, oplichters, moordenaars, ontrouwe ambtenaren en dergelijke bij voorkeur in hotels logeeren, om daar hun duistere zaakjes af te handelen. Dat is, om zoo te zeggen, onpartijdig terrein.

De graaf werd nog bleeker.

— Ge ziet wat bleek, graaf; zijt ge misschien wat ongesteld?

— Inderdaad, zei Barjatinsk, wien het angst-zweet op het voorhoofd stond, ik gevoel mij de laatste dagen wat overspannen. Ik denk, dat ik me een weinig overwerkt heb.

— Het Innen der belastingen vooral moet wel zeer vermoeiend zijn, graaf! zei Raffles langs zijn neus weg.

Barjatinsk gevoelde, dat hij in het nauw gedreven werd.

— Raffles — begon Lord Lister.

— Wat heb ik met dien Raffles te maken! Hij interesseert mij niet!

— Misschien toch wel! Ik logeerde dan in Grand Hotel om den meesterdief op het spoor te komen. Op zekeren dag vergiste ik mij in het nummer der kamer. Ik wilde namelijk den spitsboef vanaf het balkon bespieden — — —

— ... Vanaf het balkon!

— Ja. Dat was een fameus idee van mij, uietwaar! En ik zag wonderlijke dingen!

Graaf Barjatinsk had de oogen wijd open-gesped. Nu begreep hij, waarop deze Engelsch-man doelde.

Maar de graaf deinsde, als zijn veiligheid op het spel stond, voor geen tweeden moord terug.

Raffles vervolgde:

— Ik klauterde dan het dak af, totdat ik het balkon meende te hebben bereikt, waar ik Raffles kon bespieden. En ik werd getuige van een moord — —

— Een moord?

— Ja, graaf. Een moord om geld. En den moordenaar heb ik herkend.

Raffles was opgesprongen, niets was hem ont-gaan.

De graaf had zich van zijn zitplaats verheven en, den papiersnijder krampachtig vastgeklemd, stormde hij op den detective los.

— Sterf, ellendeling! siste hij.

Maar Raffles greep zijn pols en duwde hem zijn revolver onder den neus.

— Gooi dat mes weg, graaf!

Barjatinsk deed het.

— Ik klaag u aan, graaf Barjatinsk, wegens het plegen van een moord, als ge weigert, in te gaan op mijn voorstellen.

— En die zijn?

— Ze zijn heel aannemelijk. Ge moet slechts afstand doen van het geld, dat ge den boeren hebt afgeperst. Zijt ge daar toe bereid?

— Ja!

— Goed. Leg het dan hier op tafel. De gou-verneur zal het meenemen.

— De gouverneur? Die?

— Laat dat aan mij over. Wilt ge het geld geven of niet?

— Ja!

Met bevende handen sloot de graaf de brandkast open en haalde het gestolen goud te voorschijn, waarvoor hij Paflof had neergeschoten.

— Is dat alles, wat ge gestolen hebt, graaf?

— Alles!

Raffles riep thans den gouverneur.

Deze was niet weinig verbaasd dat hij moest komen.

Raffles zei:

— Graaf Barjatinsk heeft zich vergist. Hij geeft u bij dezen het ontbrekende geld. Ge kunt het nemen.

— — — — —

Toen Ortschkoff het geld had medegenomen was Raffles heen gegaan en had een slede genomen naar het Grand Hotel, waar hij zeker wist Brand te zullen vinden. Maar onderweg liet hij den koetsier nog even aan een telegraafkantoor stoppen om een telegram weg te seinen.

Brand was reusachtig in zijn schik, toen hij zijn vriend zoo spoedig en heelhuids terug zag. Raffles moest hem natuurlijk alles vertellen.

Deze deed dat dan ook in alle kleuren en geuren, maar Brand was niet weinig verbaasd toen hij vernam, dat Raffles het geld van Barjatinsk aan den gouverneur had gegeven.

— Waarom heb je dat gedaan, Edward, vroeg hij. De fijne gouverneur draagt natuurlijk geen cent af aan de regeering, maar neemt onmiddellijk den trein naar St. Petersburg terug, om het geld in zijn eigen brandkast in veiligheid te brengen.

— Juist, zei Raffles, dat denk ik ook en daarom is het mij precies te doen.

— Hoezoo? vroeg Brand.

— Wel, Charly, zei Raffles lachend, herinner je je dien brief niet meer, dien ik aan dien armen burgemeester van het uitgeroofde dorp Valdaja heb gegeven? Welnu, daarin had ik geschreven, dat ik hem dezer dagen per telegram zou in kennis stellen van het feit, dat de gouverneur geheel alleen en met een groot bedrag van het onrechtmatig verkregen geld bij zich langs zijn dorp zou komen. Ik heb hem verder gezegd, dat hij alle boeren uit den omtrek moest bijeenroepen en hen met hooivorken, spaden en houweelen wapenen. Hij moest den gouverneur eens duchtig aflossen en zorgen, dat hij niemand kon herkennen. De mannen moesten allen gemaskerd zijn.

Zoo zie je dus, dat ieder zijn deel krijgt. De gouverneur krijgt een pak slaag, dat hem waarschijnlijk lang zal heugen en waarschijnlijk den moed zal benemen om weer zoo gemeen en geducht te stelen, terwijl de boeren hun wraak eens kunnen koelen en bovendien in het bezit van het hun ontroofde komen. Want al het geld, wat ik uit de lijkist heb geroofd, gaat dezer dagen ook weer naar hen toe. Het zal feest zijn in dat ongelukkige dorp en dat mag wel eens, wat zeg jij, Charly.

— En wij dan? vroeg Brand.

— Wij.... wel wij nemen een glas heerlijke thee, gaan dan een bad nemen en vervolgens lekker uitslapen. Dan krijgen wij ook wat ons toekomt. Vooruit, Charly!

De volgende aflevering (No. 518) bevat:

Ongewenscht bezoek in een slaapvertrek.

In den

Roman-, Boek- en Kunsthandel

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen de volgende werken :

RAFFLES,

ook wel genaamd LORD LISTER,
de gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

WIE IS DE MISDADIGER?

Sensationeele verhalen
uit de Rechtspleging,
in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.